

Kali Yuga. Pericolul prin “științe” /vs/ șansa soteriologică prin ȘTIINȚĂ

“Fructul copt cade la rădăcina copacului” - citează René Guénon un străvechi proverb buddhist chinez. Este cea mai elegantă și rafinată metaforă a sfârșitului de ciclu uman-spiritual (Manvantara), a căderii lumii din Vârsta Întunecată (Kali Yuga), până la cel mai de jos capăt al Osiei Lumii - cădere care aduce, după ea, toate inconvenientele orbirii spirituale, renegării spirituale, scufundării în materialismul, egoismul și pragmatismul cele mai sinistre, revoltătoare și dezgustătoare. Căci, peste toate aceste miasme ale Sfârșitului - plutește aroganța supremă, suficiența prostească și cu aere doctorale, intoleranța brutală și neghioabă, cu aere de triumfalism științific, cu pretenții de atotștiință - ale lui Lucifer.

“Actuala supremație a Occidentului prezintă, de altfel, o corespondență foarte semnificativă cu sfârșitul de ciclu (...). Dominația occidentală însăși nu este decât o expresie a <<domniei cantității>>”¹.

Din păcate, acesta este adevărul. Sau, poate, **din fericire**. Omenirea a ajuns “la rădăcina copacului”, la capătul de jos, înfundat în borboros, al lui “axis mundi”, încheind, în zona spirituală Kali Yuga (Vârsta de Fier, Vârsta Întunecată, Bătrânețea Senilă a Omenirii) un ciclu de creație, un Manvantara. Oamenii de acum nu mai cred în **spiritualitate** – ci în **tehnicitate**, nu mai cred în aerul tare al Olimpului, Sinaiului, Taborului, Golgotei - nu mai cred în pura și amețitoarea **pneuma**, în **ether-aitheros**, în **băutura zeilor** (ambrozie și nectar, soma, amrita, hydromel etc.) - ci în mlaștina bolborositoare, pestilențială - dar fascinantă, în maleficul ei ultim - a Materiei Brute-Prakrti. Și nici măcar în aspectul ei inițial, de Mamă Pasivă, ce se pregătește să-l primească pe Făt-Frumosul-Demiurg (Spiritul-Purusha) - ci în aspectul ei putrid, de ultimă fază a descompunerii - nu doar inutil, sterp – dar și otrăvitor.

Și, fiind la sfârșit de ciclu ființial, e și firesc acest lucru. Ei, oamenii sfârșitului de Manvantara, slăvesc cojile sterile (ebraic: Keliphot-uri) - și-i batjocoresc pe “**căutătorii aurului spiritual**”. Sau îi tratează cu un dispreț stupid, cu o “suveranitate atotștiutoare” jalnică. Ei, oamenii sfârșitului de Manvantara - le știu pe toate, le pot pe toate... Nu sunt, oare, dovadă, mașinariile tot mai entuziasmante de complicate? Mai multe și mai captivante (de la **captură-prizonierat**, evident!). Și această omenire sclavă mașinilor, această omenire ajunsă în culmea lenei de a ființa REAL - această omenire pe cale de a fi înghețată de o paralizie spirituală totală - își exhibă mașinuțele de tot felul (expresii ale impotenței și sterilității spirituale tot mai totale), cu o mândrie neroadă, inconștientă. Căci tocmai “vânzarea sufletului” către MAȘINI (“high tech”!) este una dintre dovezile majore ale vidării spirituale, ale haosului axiologic și vital, ale amplificării zonei de entropie spirituală, în care a intrat omenirea. În loc să se consolideze pe dinăuntru, pentru a fi capabilă să înțeleagă și să determine ea însăși Minunile Învierii, la care a făcut-o părtașă Hristos-Dumnezeu, acum 2000 de ani - ea, omenirea paraplegică se complace în a-și exhiba fragilitatea sterilă, în a-și admira neputința spirituală, disipată în monștrii de fier negru și în ecranele, fulgerând luciferic, din zona siliciului - ale calculatoarelor, branșate la Molohul Central, la perversul ucigaș de personalitate, vampirul care extrage din minți ultima picătură de orientare spre Adevărul sacru: Monstrul Caracatiform, Tentacular - INTERNETUL.

Superbele Idei Platoniciene zac, leșinate, agonizante, în sinistrele cuști de fier ale “tehnologiei înalte”(“high tech”). E jalnic, neliniștitor - și dezvoltă (sau ar trebui să dezvolte) în noi un imens sentiment de culpabilitate și insecuritate spirituală. Pe Hristos îl răstignim, zilnic, pe crucea fascinației față de propriile noastre cărje spirituale înjositoare, de propriile noastre ticăloase dezertări spirituale, atentate împotriva Spiritului: dezertăm în armata arogantă și stupidă, vicleană, alienantă prin continua stare de minciună - armata

¹ -René Guénon, *Domnia cantității și semnele vremurilor*, Humanitas, Buc., 1995, p. 12.

MOLOHULUI DE AUR, a falselor valori - întrucât se trimite la **virtualități**: băncile, banii - și iarăși computerele - devin zeii noștri, ridică ficțiunea egoistă, brutală, lacomă, sanguinară - la rang de Divinitate Atotputernică. De fapt, Atotanihilatoare (din punct de vedere spiritual).

“Pragmatismul reprezintă împlinirea întregii filozofii moderne și totodată ultima treaptă în mersul ei descendent; dar există, de asemenea, și încă de mult, înafara filozofiei, un <<pragmatism>> difuz și nesistematic, care reprezintă, față de primul, ceea ce materialismul practic e față de cel teoretic - și care se confundă cu ceea ce vulgul numește <<bunul simț>>. Acest utilitarism aproape instinctiv e, de altfel, inseparabil de tendința materialistă: <<bunul simț>> constă într-o limitare strictă la orizontul terestru, într-o lipsă de preocupare pentru tot ceea ce nu prezintă interes practic imediat; pentru el, lumea perceptibilă este singura <<reală>>, iar cunoașterea provine exclusiv pe calea simțurilor; <<bunul simț>> prețuiește această cunoaștere restrânsă doar în măsura în care ea îngăduie satisfacerea unor nevoi materiale și încurajează un anumit sentimentalism, pentru că, trebuie s-o spunem, cu riscul de a șoca <<moralismul>> contemporan, sentimentul se află, în fond, foarte aproape de materie. Inteligența este, în acest context, pur și simplu izgonită sau acceptată doar cu condiția aservirii ei pentru realizarea unor scopuri practice, devenind astfel o simplă unealtă, supusă exigențelor laturii inferioare și corporale a individului, ceea ce, după o ciudată expresie a lui Bergson, s-ar putea numi <<o unealtă de făcut unelte>>; sub toate formele sale, pragmatismul este, în mod esențial, caracterizat prin indiferență față de adevăr”.²

Umanitatea și-a înjosit corpul astral (corpul sentimentelor) și și-a pervertit inteligența, pentru a înjosi ȘTIINȚA - în “științele” derizorii, strict pragmatice. În fapt, nimic nu e știință - înafară de ȘTIINȚA SACRĂ: “Sub pretextul de a le asigura independența, concepția modernă a separat radical științele de orice principiu superior și le-a privat astfel de orice semnificație profundă, și chiar de orice interes real, din punctul de vedere al cunoașterii; incluzându-le într-un domeniu iremediabil mărginit, ea nu putea ajunge decât într-un impas. Dezvoltarea în interiorul acestui domeniu nu reprezintă, de altfel, nici măcar o aprofundare, cum par să creadă unii; dimpotrivă, ea rămâne superficială și constă doar într-o dispersie în detaliu - pe care am semnalat-o deja - într-o analiză sterilă și penibilă, care poate fi continuată la nesfârșit, fără a se înainta însă pe calea adevăratei cunoașteri. Trebuie spus că o asemenea știință nu e cultivată de occidentali pentru ea însăși: ceea ce urmăresc ei, în general, nu e o cunoaștere, chiar inferioară - ci niște aplicații practice”³.

Și, mai jos⁴: “Știința modernă a fost construită, așadar, cu ajutorul resturilor vechilor științe, din materialele respinse de acestea și abandonate ignoranților și <<profanilor>>” - René Guénon terminând ideea clar și în forță, cu o concluzie zdrobitoare, despre prostituția științelor profane⁵: ”Unicul țel este o producție tot mai mare; nu calitatea, ci cantitatea contează(...) civilizația modernă este într-adevăr o civilizație cantitativă, sau, altfel spus, una materială(...). Industria, comerțul, finanțele par a fi singurele care contează (...) concurența financiară exercită o influență preponderentă în relațiile dintre popoare (...) în mentalitatea generală contemporană, aspectele economice sunt considerate ca aproape singurele ce decid derularea evenimentelor istorice și, mai mult, se crede că totdeauna a fost așa (...). Astăzi e de ajuns, pentru a conduce masele, să dispui de mijloace materiale, în sensul cel mai obișnuit al cuvântului, ceea ce arată limpede gradul de decadentă al epocii noastre; în același timp, maselor li se dă de înțeles că nu sunt nicidecum conduse, că acțiunea lor e spontană și că se guvernează singure, iar faptul că o cred, arată nivelul lor de înțelegere.”

Da - acesta este adevărul: prostia ne este indusă, parțial, de forțe luciferice extrem de puternice - dar, în general, ne prostim de ună-voie și cu bună-știință. Ne luciferizăm de

² - René Guénon, *Criza lumii moderne*, Humanitas, Buc., 1993, pp. 146-147.

³ - René Guénon, op. cit, pp. 88-89.

⁴ - Idem, p. 94.

⁵ - Idem, p. 148.

dragul lui Lucifer. Trăim în Imperiul Marii Umbre a Sfârșitului - iar glasul amăgitor al Anticristului devine tot mai seducător - iar noi, tot mai vulnerabili în fața acestei seducții malefice. Anticristul nici nu mai are nevoie de prea mult rafinament, în acțiunea sa pervertitoare și distructivă: noi, oricum, în proporție de masă, suntem pregătiți să-l credem și să-l adoptăm ca Maestru al Pseudo-Inițierii. Marea majoritate a oamenilor se lasă chiar, încântată, să fie îmbrățișată de gelatina hidoasă a mlaștinii materiei. Domnia materiei pare a fi invincibilă - și asigurată pentru cel puțin 1.000 de ani. Cine mai ascultă azi glasul firav, de aur și cristal diamantin, al basmelor? Am asurzit cu toții, se pare. Cine mai crede și mai vede, extaziat, minunea firului de iarbă, a rouei, a mirabilelor insecte și stele, a zborului fluturilor-îngeri, păsărilor-îngeri? Am orbit - și, ca orbii lui Brueghel, ne tragem, unii pe alții, în groapa pierzaniei spirituale. Cum glăsuiește și *Evanghelia după Matei*⁶: “Orb pe orb de va povățui, amândoi vor cădea în groapă.”

Vârsta de aur, miturile, resurecția spiritului, speranțele și iubirea autosacrificială? Unii spun:”Palavre! Prostii! Totul este aici și acum - și aici și acum se și epuizează totul!” Altceva decât:”trăiește-ți clipa!” (dar cât de rău este înțeles Horațiu, dacă nu e împlânzit înțelept-cristic cu Sfântul Paul: “Trăiește-ți ziua de azi, ca și cum ar fi cea de pe urmă!”) - “după noi, potopul!” - nici nu merită (se zice...) să fie luat în seamă ca deviză. Alții spun: ”Ce tot ne boscorodiți? Ce, parcă noi nu analizăm simbolurile spirituale? Ba, încă, ce frumos - și, mai ales, cu ce folos! Psihanaliza ce-i, oare, decât rezolvarea totală, profundă - panaceul problemelor noastre interioare(???)!”.

O, nu! Nu. Psihanaliza este o farsă sinistră (rămășiță, pervertită caricatural și periculos, a tehnicilor sacre, magice, alchimice) - promovată de cei mai perversi “profeți”, care ne cheamă în cele mai josnice și înjositoare cercuri ale infernului sexual (neexorcizat, în lipsa magiei **sublimării sattwice** a sexului, a transfigurării lui Putifar sau Pasiphae - în Maria-Mama Cosmică). Or, sexul (conștientizat inferior) a fost motivul căderii lui Adam Protonos - motivul despicării-disipării lui **Unu**-Unitatea Divin-Spirituală, Absolut Armonică.

Altă categorie de rătăciți își proiectează “visul izbăvirii” în viitor: “Nu vedeți cum PROGRESĂM? Acolo, în viitor, e vârsta de aur!”

O, nu! Nu. Acolo, în viitor, în mod logic, este sfârșitul actualului Manvantara. Dar, deocamdată, este KALI YUGA- VÂRSTA FIERULUI ÎNTUNECAT⁷ (după BRONZ, care a urmat ARGINTULUI...). Dacă vreți să învățați ceva, pentru a vă revigora și înălța spiritual, pentru a putea “sări” pragul finalului de Manvantara - priviți NU spre miturile false ale progresului și high tech-ului (jalnice capcane ale finalului de Kali Yuga, încâlcite mreje ale forțelor **asurice**, care determină alternarea fascinației naive cu complexul lui Iehova, în sinele nostru compromis, degradat, sufocat de alterități malefice). Priviți spre singurele structuri valabile, dotate cu forțe soteriologice concentrate: **miturile trecutului**, ca realitate reiterată ciclic, spre originaritatea energetică - ca recuperare (soteriologică) a adevăratei **vârste de aur** - pentru spiritualitatea umanității terestre.

Nu permiteți răsturnarea simbolurilor⁸ - căci vă răpiți singura șansă de mântuire, eliberare spirituală. Nu lăsați “adversarul” satanic să pună stăpânire “pe locurile care au fost sediile unor străvechi centre spirituale”⁹. Nu-l lăsați pe “vrăjmaș” să transforme totul în

⁶ - *Biblia*, Institutul biblic și de misiune al B.O.R., Buc., 1944, p.1117.

⁷ - **Kali-Yuga** - lumea de față, a “fierului”, ultima din ciclul erelor vedice. Este pomenită prima oară în Aitareya Brahmana, VII, 14, succedând Krita-yuga, Treta-yuga și Dvapara-Yuga. Este vârsta damnării, decadenței, nenorocului și suferinței, patronată de zeița Kali, spiritul Răului.

⁸ - Spre exemplu, numărul **666** era, la dacii zalmoxieni, numărul sacralității suprem-benefice...A intervenit, în istoria demonizantă a antichității Orientului Apropiat (mai precis, în civilizația babiloniano-israelită) o inversare simbolică cu implicații cosmice extrem de grave, semnalate de *Cartea Apocalipsei*. Cf. atât N. Densușianu, *Dacia preistorică*, Obiectiv, Craiova, 2000 - cât și alte lucrări mai recente, din ciclul *Secretele Terrei*, de Paul Lazăr Tonciulescu-E. Delcea , tot la Editura Obiectiv-Craiova, 2000-2005, Adrian Bucureescu, *Dacia secretă*, Arhetip, Buc., 1997 etc.

⁹ - Cf. René Guénon, *Domnia cantității și semnele vremurilor*, Humanitas, Buc., 1995, p. 194.

pulbere atomică. Pulverizarea lumii reprezintă, evident, “una din formele posibile ale disoluției lumii”¹⁰ - dar, poate, veți conștientiza că nu în felul acesta veți “sălta” dintr-un Manvantara în următorul. Ci, în felul acesta, vă veți pierde sufletele (mai exact, capacitatea de evoluție spirituală va fi sever inhibată, grav întârziată) - ceea ce, într-adevăr, este catastrofa supremă, care vă va prefăce, din identități spirituale renăscute, înviate divin, cooperante la demiurgie - în spectre etern rătăcitoare: “Căci cine voiește să-și mântuiască sufletul său, îl va pierde, iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine, îl va afla. Căci ce va folosi omul, de ar dobândi lumea toată, iar sufletul și l-ar pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?”¹¹ - sună, clar și definitiv, mesajul cristic. Este nevoie de **efortul inițiativ de a discerne** și, apoi, de **a acționa hotărât**, în plan spiritual exclusiv; altfel, eșecul ființei va fi nu doar lamentabil, ci esențial: “Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă; că vă spun: mulți vor căuta să intre și nu vor putea”¹².

Iată ce spune și inițiatul spiritual René Guénon, în veacul nostru, despre falsul mit al progresului și consecințele sale în plan spiritual: “Partizanii <<progresului>> au obiceiul să spună că <<vârsta de aur>> nu e situată în trecut, ci în viitor; adevărul, dimpotrivă, este că, în ce privește **Manvantara** al nostru, el se află cu adevărat în trecut, deoarece el nu reprezintă altceva decât **starea primordială însăși**. Într-un anumit sens, totuși, el este în același timp în trecut și în viitor, dar numai cu condiția de a nu ne mărgini la **Manvantara** prezent și de a lua în considerare succesiunea ciclurilor terestre, pentru că, în ceea ce privește viitorul, este vorba de <<vârsta de aur>> a unui alt **Manvantara**; el e, deci, separat de epoca noastră printr-o barieră de netrecut, pentru profanii care vorbesc astfel și care nu știu ce spun, când anunță venirea apropiată a unei <<ere noi>>, raportând-o la umanitatea actuală”¹³. **Eroarea lor, adusă la gradul extrem, va fi aceea a Anticristului însuși** (s.n.), pretinzând că instaurează <<vârsta de aur>>, prin domnia <<contra-tradiției>> și dându-i chiar această aparență, într-un mod pe cât de înșelător, pe atât de efemer, prin contrafacerea ideii tradiționale de SANCTUM REGNUM; se poate înțelege prin aceasta de ce, în toate **pseudotradițiile**, care nu sunt decât prefigurări parțiale și șterse ale <<contra-tradiției>>, dar care tind inconștient s-o pregătească desigur mai direct decât oricare alt lucru, concepțiile <<evoluționiste>> joacă, în mod constant, rolul predominant pe care l-am și semnalat. Bineînțeles, **bariera**, de care vorbeam adineaori și care-i obligă, într-un fel, pe cei pentru care ea există, să se închidă în interiorul ciclului actual - este un obstacol mai decisiv pentru reprezentanții **contra- inițierii**, decât pentru simplii profani, deoarece, fiind orientați doar spre disoluție, ei sunt, într-adevăr, cei pentru care nimic n-ar putea exista dincolo de acest ciclu și astfel, pentru ei mai ales, sfârșitul acestuia trebuie să fie cu adevărat <<sfârșitul lumii>>, în sensul cel mai deplin al expresiei.”¹⁴

În concluzie, disoluția absolută îi pândește, în primul rând, pe “preoții disoluției”, pe “preoții Anticristului-Evoluției”, pe cei care se erijează în “inițiați”, fiind pseudo-inițiați (**contra-inițiați**, pentru că sunt “preoții contra-tradiției”) - întronându-se în locul Satanei (de fapt, dimpreună cu Satana stând pe tronul lumii...), pentru a momi lumea umană (a actualului Manvantara) către pierzanie:

“Civilizația modernă, ca orice alt lucru, are rațiunea ei de a fi, iar, dacă această civilizație este încheierea unui ciclu, atunci putem spune că ea e într-adevăr ceea ce trebuie să fie, că survine la locul și la timpul potrivit; ea va trebui însă judecată după cuvântul **Evangheliei**, adeseori prost înțeles: <<Sminteală trebuie să fie, însă vai de cel prin care vine sminteala!>>¹⁵”

¹⁰ - Idem, p. 172.

¹¹ - Cf. *Evanghelia după Matei*, în *Biblia*, Institutul biblic și de misiune al BOR, Buc., 1944, p. 1118.

¹² - Cf. *Evanghelia după Luca*, în *Biblia*, Institutul biblic și de misiune al BOR, Buc., 1944, p. 1182.

¹³ - Atenție, deci, și prudență maximă, față de “hristoșii” mincinoși, care bolborosesc fără conținere despre “New Age”!!!...

¹⁴ - René Guénon, op. cit, pp. 279-280.

¹⁵ - “*Ćacravartin* este, în sens literal, acela care face <<să se învâртеască roata>> - ceea ce înseamnă că el e așezat în centrul tuturor lucrurilor, în timp ce **Anticristul**, dimpotrivă, este ființa care va fi cea mai depărtată de centru; el va pretinde, totuși,

În aceste condiții obiective, are vreun rost să ne legăm de vreo speranță de izbăvire spirituală - și care speranță va avea capacitatea internă de a nu se confunda cu iluzia? La prima parte a întrebării - răspunsul este: în mod cert - DA. La partea a doua a întrebării, răspunsul l-am formulat cam așa: prepararea inițiativ-spirituală reală, cu bună-credință, în litera și spiritul învățaturii străvechi, a adevăraților Maeștri Spirituali, care au străbătut istoria “pe dedesubtul ei” (sau, poate, “pe deasupra ei”? - oricum, indiferenți la accidente-istorie) - Maeștri situați în imergența organizațiilor secrete tradiționale (de POVESTAȘI, ca Ion Creangă - de **inițiați în Știința Sacră** - ceea ce, esențial, e cam același lucru ca “povestașii” - doar că au relevanță în mediile așa-zis “culte” - ca Templierii Evului Mediu, ca Rozicrucienii sau ca Vasile Lovinescu însuși, fiu spiritual al lui Guénon, Schuon, Burckhardt etc. - emergențe personalizate în vremurile noastre) - ne va ajuta să scăpăm de iluzia “lumii moderne” și de falsele ei speranțe. Și să ne însușim forțele spirituale foarte reale, miraculoase tocmai pentru că sunt adevărate, extrem de reale, aparținând spiritului curat, deparazitat de ficțiuni malefice - spiritul atotputernic și întemeietor al noului Manvantara (numit de cărțile sfinte **Ierusalimul Ceresc**). Dar, pentru aceasta, trebuie să conștientizăm foarte clar că “lumea modernă” este terminalul dinspre Apus al Vârstei de Fier, al Umbrei Amurgului Omenirii, Kali Yuga, sau Ragnarökr - Amurgul Zeilor, al germanicilor, rudele de sânge și spirit ale dacilor-daoii (fii ai Lupului Fenrir, dar și Fii ai Căii Drepte-Dao).

“Din punctul de vedere a ceea ce trebuie distrus, deoarece manifestarea sa este împlinită, acest sfârșit este, în mod firesc, <<catastrofal>>, în sensul etimologic în care termenul evocă ideea unei căderi bruște și iremediabile; dar, pe de altă parte, din punctul de vedere în care manifestarea, dispărând ca atare, se află redusă la principiul ei, în tot ceea ce ea are ca existență pozitivă, același sfârșit apare, dimpotrivă, ca <<redresarea>> prin care, cum am spus, toate lucrurile sunt brusc restabilite <<în starea lor primordială>>. Aceasta se poate de altminteri aplica analog la toate nivelele, fie că e vorba de o ființă sau de o lume: întotdeauna, în fond, punctul de vedere total sau relativ total, în raport cu primul - este BENEFIC, deoarece toate dezordinile posibile nu sunt dezordini decât dacă le privim în ele însele și separat, și pentru că aceste dezordini parțiale se șterg în întregime, în fața ordinii totale, în care intră, până la urmă, și căreia îi sunt, despuiate de aspectul lor negativ, elemente constitutive - la fel ca orice alt lucru; în definitiv, nu e nimic MALEFIC în afara limitării care condiționează în mod necesar orice existență contingentă, iar această limitare nu are în realitate decât o existență pur negativă. Am vorbit la început ca și cum cele două puncte de vedere, BENEFIC și MALEFIC, ar fi cumva simetrice; dar e ușor de înțeles că nu e așa și că al 2-lea termen nu exprimă decât un lucru tranzitoriu și instabil, pe când primul are un caracter permanent și definitiv, astfel încât aspectul BENEFIC nu poate să nu triumfe în cele din urmă, în timp ce aspectul MALEFIC pierde în întregime, pentru că, în fond, nu era decât o iluzie inerentă <<separativității>>. Numai că, de fapt, nu se mai poate vorbi atunci de MALEFIC și BENEFIC, în măsura în care acești doi termeni sunt esențial corelativi și marchează o opoziție care nu mai există, întrucât, ca orice opoziție, ea aparține unui anumit domeniu relativ și limitat; odată ce ea e depășită, rămâne doar ceea ce este; astfel, dacă vrem

la rândul său, că <<face să se învârtască roata>>, dar în sens invers mișcării ciclice normale (ceea ce <<prefigurează>>, de altfel inconștient, ideea modernă a <<progresului>>), când în realitate orice schimbare în rotație e imposibilă, înainte de <<răsturnarea polilor>>, adică înainte de <<redresarea>> care nu poate fi împlinită decât prin intervenția celui de-al 10-lea *Avatara*; dar dacă el e socotit **Anticrist**, aceasta se datorează tocmai faptului că va parodia, în felul său, însuși rolul acestui *Avatara* final, care e reprezentat în tradiția creștină ca <<a doua venire a lui Cristos>>(…) - cf. Idem, p. 274-276.

“Nu s-a observat suficient analogia care există între doctrina adevărată și doctrina falsă; Sf. Ipolit, în opusculul său despre **Anticrist**, dă un exemplu memorabil, care nu-i va surprinde pe cei care au studiat simbolismul: **Mesia** și **Anticrist** au, amândoi, ca emblemă, **LEUL!**” - cf. P. Vulliaud, *La Kabbale juive*, vol. II, p. 373. “Motivul profund, din punct de vedere cabalistic, se află în considerarea celor două fețe, luminoasă și obscură, ale lui **Metatron**; iată de ce numărul apocaliptic 666, <<numărul Fiarei>>, este și un număr solar. (Acest număr este format mai ales de numele Sorath, demon al soarelui, fiind opus ca atare îngerului Mikaël)” - cf. René Guénon, *Regele Lumii*, Rosmarin, Buc., 1994, p. 30.

să mergem până la realitatea cea mai profundă, putem spune cu toată rigoarea că <<sfârșitul unei lumi>> nu este și nici nu poate fi vreodată altceva decât sfârșitul unei iluzii.”¹⁶

Am citat atât de copios din R. Guénon, Marele Inițiat (inițiat în **sufism** - dar, de fapt, inițiat în Unica Știință Sacră) - în speranța că se vor afla cel puțin câteva spirite receptive, câțiva cititori convinși (sau care vor accepta să fie convinși) să părăsească atitudinea, malefică, de scepticism - și să ne urmeze, prin labirintul simbolurilor Științei Sacre, spre lumina mântuitoare. Căci ce altceva sunt *Amintirile din copilărie*, ale lui Ion Creangă - decât un superb pleonasm pentru ANAMNEZĂ - pentru ceea ce sufismul islamic numește **DHIKR**¹⁷=AMINTIREA VERBULUI DIVIN ÎNTEMEIETOR (DEMIURGIC), Incantație a Verbului Divin?

Să încercăm, cutezători și harnici cititori, să ne reintegrăm demersului inițiativ, real, pentru a simți, în final, transfigurarea propriei noastre ființe. Căci acesta este scopul cu care a scris Maestrul Spiritual ION CREANGĂ cartea sa inițiativă: pentru obținerea rezonanței cu “stările superioare ale ființei și cu Divinitatea însăși”. Pentru obținerea unui traseu, identic cu ceea ce numea Iisus Hristos “Calea, Adevărul și Viața”. La finalul parcurgerii acestui traseu, va trebui să simțim că ne-am auto-depășit, auto-sacrificial, ființa umană trecută, și că suntem în preajma a ceea ce sufiții numesc **hudur** - prezența reală a divinității.

Fructul copt, căzut de-a lungul osiei lumii, se va reinstaura ca Fruct Verde, Fructul de Smarald (sau Creanga de Aur), în Vârful Copacului Cosmic.

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

GEOGRAFIA SACRĂ, VASILE LOVINESCU ȘI DELIMITAREA DE IGNORANȚII SACERDOȚIULUI

“Astfel, când unele <<legende>> spun, de exemplu, că a fost un timp când pietrele prețioase erau la fel de obișnuite cum este acum pietrișul cel mai grosolan, acest fapt nu trebuie poate luat numai într-un sens simbolic. Bineînțeles, acest sens simbolic există totdeauna într-un asemenea caz, dar nu se poate spune că este singurul, căci orice lucru manifestat este în mod necesar el însuși un simbol, în raport cu o realitate superioară(...). Vom preveni fără întârziere o obiecție care s-ar putea ridica în privința acestor schimbări calitative în <<configurația lumii>>: se va spune poate că, dacă ar fi așa, vestigiile epocilor dispărute care se descoperă în fiecare moment ar trebui să dovedească acest lucru, și că. Fără să vorbim de <<erele geologice>>, menținându-se numai la ce privește istoria umană, arheologii și chiar <<preistoricii>> nu găsesc niciodată ceva asemănător, oricât de departe ar merge în trecut rezultatele săpăturilor lor. Răspunsul e, în fond, foarte simplu: mai întâi, aceste vestigii, în starea în care se prezintă, astăzi, și în măsura în care fac parte în consecință din mediul actual, au luat parte în mod obligatoriu, ca tot restul, la <<solidificarea>> lumii; dacă n-ar fi participat, existența lor nemaifiind în acord cu condițiile generale, aceste vestigii ar fi

¹⁶ - René Guénon, *Domnia cantității și semnele vremurilor*, Humanitas, Buc., 1995, pp. 282-283.

¹⁷ - Cf. Frithjof Schuon, *Să înțelegem Islamul - introducere în spiritualitatea lumii musulmane*, Humanitas, Buc., 1994 : **dhikr**= (în arabă) amintire, pomenire, având drept modalități concrete invocația(...). Realizarea spirituală este o ANAMNESIS a ceea ce a fost dintotdeauna și nu a încetat să fie, în ciuda iluziei și a uitării. În esoterism, termenul se aplică formulilor ritmice a căror repetiție vizează armonizarea diverselor elemente ale ființei și determinarea vibrațiilor susceptibile să deschidă comunicarea cu stările superioare ale ființei și cu Divinitatea însăși. Sufitul se va strădui să atingă un **dhikr** permanent, o incantație continuă centrată pe un Nume Divin (cel mai adesea: **Allah**) sau pe Shahadah: întâi în cuvânt, apoi în inimă, în stare de veghe sau somn(...). La fel, cf. Remus Rus, *Istoria filosofiei islamice*, Editura Enciclopedică, Buc., 1994.

dispărut în întregime, și fără îndoială așa a fost, pentru multe lucruri din care n-a mai rămas nici cea mai mică urmă. Apoi, arheologii cercetează aceste vestigii cu ochii unor oameni moderni, care nu mai sesizează decât modalitățile cele mai grosiere ale manifestării, astfel încât, chiar dacă a mai rămas ceva subtil în ele, ei nu-și dau seama și le tratează în fond așa cum fizicienii mecaniciști tratează lucrurile cu care au de-a face, pentru că mentalitatea lor este aceeași, iar facultățile lor sunt la fel de mărginite. Se spune că atunci când o comoară este căutată de cineva căruia, pentru un motiv oarecare, nu-i este destinată, aurul și pietrele prețioase se schimbă pentru el în cărbune și pietriș vulgar; amatrii moderni de săpături ar putea să tragă foloase dintr-o astfel de <<legendă>>(...).

Or, există într-adevăr o <<geografie sacră>> sau tradițională, pe care modernii o ignoră la fel de total ca și pe celelalte cunoștințe de același gen; există, de asemenea, un simbolism geografic, ca și un simbolism istoric, și ceea ce le dă semnificația lor profundă este valoarea simbolică a lucrurilor, pentru că prin aceasta se stabilește corespondența lor cu realități de ordin superior; dar, pentru a determina în mod efectiv această corespondență, trebuie să fii în stare, într-un fel sau altul, să percepi în lucrurile însele reflexul acestor realități. Astfel, există lucruri care sunt îndeosebi apte să slujească drept <<suport>> pentru acțiunea <<influențelor spirituale>>, și pe acest fapt s-a întemeiat totdeauna stabilirea unor <<centre>> tradiționale, principale sau secundare, printre care <<oracolele>> Antichității sau locurile de pelerinaj sunt exemplele exterioare cele mai evidente; există apoi alte locuri care nu sunt mai puțin favorabile manifestării unor <<influențe>> cu un caracter cu totul opus, aparținând celor mai joase regiuni ale domeniului subtil; dar ce-i poate spune unui occidental modern faptul că există, de exemplu, într-un loc o <<poartă a Cerurilor>>, sau, în altul, o <<gură a Infernului>>, pentru că îngroșarea constituției sale <<psiho-fiziologice>> este de așa natură încât, nici într-un caz, nici în altul, el nu poate simți absolut nimic special? Aceste lucruri sunt deci literalmente inexistente pentru el, ceea ce, bineînțeles, nu vrea să spună deloc că ele au încetat să existe în realitate; dar este, de altfel, adevărat că, toate comunicațiile domeniului corporal cu domeniul subtil fiind reduse într-un fel la minimum, e nevoie, pentru a constata aceste lucruri, de o mai mare dezvoltare a acelorași facultăți ca altădată, dar tocmai aceste facultăți, departe de a se dezvolta, au slăbit, dimpotrivă, în general - și au sfârșit prin a dispărea la <<media>> indivizilor umani - așa încât dificultatea și realitatea percepțiilor de acest ordin s-au dublat, ceea ce le permite modernilor să ia în râs povestirile anticilor”.¹⁸

Câteva marginalii se impun: toți maeștrii Științei Sacre din sec. XX (de la Guénon, F. Schuon, E. Schuré, R. Steiner - până la Vasile Lovinescu și, chiar, parțial și ciudat, Mircea Eliade - ciudat, pentru statutul său de naționalist constructiv, autor al *Profetismului românesc!*) **nu operează nuanțări**, în privința zonelor geografico-spirituale terestre: ei înțeleg prin OCCIDENT - **toată** Europa (nediferențiată cumva) - iar prin ORIENT - **toată** Asia (nici aici neoperându-se diferențieri semnificative). **Or, tocmai zona de interferență dintre Europa și Asia (pe traiectoria indo-europeană), zonă în care se află și România (și ne referim la zone creștin-ortodoxă, care, prin natura ei profundă, este tradiționalistă, în care elementele de spiritualitate “păgână” și cele de spiritualitate creștină sunt solidare, se recunosc ca fiind fraterne, în esența lor și, de aceea, interferează, uneori, până la fuziune și consubstanțialitate) este exclusă, cu multă suficiență, din discuție.** De aceea, și V. Lovinescu se vede silit (de atitudinea spirituală a maeștrilor săi spirituali) să vorbească de Ion Creangă fără a-l situa în vreo zonă spirituală terestră. E adevărat că întreaga omenire “respiră” în atmosfera unei singure ȘTIINȚE SACRE. **Dar “parfumurile” spirituale sunt, totuși, diferite - sau, mai exact, subtil diferențiate, în funcție de zona uman-geografică în care s-a produs asimilarea ȘTIINȚEI SACRE UNIVERSALE.** După maestrul R. Guénon - Ion Creangă ar trebui, cu necesitate, să se înscrie în zona buddhistă sau hinduistă - pentru a “merita” să fie luat în discuție. În mod sigur există astfel de elemente de spiritualitate

¹⁸ - R. Guénon, op. cit, pp. 135-139.

în opera lui Creangă - căci spiritul românesc nu se poate sustrage (și ar fi și absurd să presupunem așa ceva) foarte realei axe tradițional-spirituale indo-europene. Și totuși, nici nu putem trece cu ușurință peste **nuanțele românești**, care fac mai viu și mai atractiv peisajul lungului itinerar spiritual, de la Oceanul Indian, până la Oceanul Atlantic.

N-ar fi stricat (dimpotrivă, zicem noi) o nuanțare (în discuție) a Europei spirituale. Occidentul este, în fapt, jumătatea europeană de vest, catolico-protestantă - o zonă evident vidată spiritual, îngenuncheată total forțelor luciferice și ahrimanice. Total - sau aproape total - excepțiile întărind regula. Iar zona în care se înscrie România face parte din Orientul **european** - chiar dacă acest Orient european s-a dovedit, de-a lungul vremurilor, foarte permeabil față de doctrinele tradiționale asiatice (spre exemplu, ISIHASMUL ORTODOX creștin este foarte apropiat, în esență, de buddhism, sufism etc.). Oricum, nu credem că e bine și eficient să fie ignorată, trecută cu vederea sau "să fie pierdută pe drum" zona ritului oriental-creștin ortodox, dintr-un exces de generalizare, globalizare sau dintr-o atitudine "doctorală-superioară". ZONA ORTODOXĂ (și așa trecută cu vederea, până la omisiunea completă, în atitudinile profane ale istoricilor, europeni și americani) se dovedește, prin vitalitatea ei spirituală excepțională, o zonă care-și merită, prin ea însăși, interesul celor care se inițiază în ȘTIINȚA SACRĂ.

Pe de altă parte, trebuie accentuat că trimiterile noastre masive(de până acum) la R. Guénon - nu au drept scop nicidecum pregătirea unui start fulminant, spectacular, într-o "competiție de performanță" - în care să arătăm cât de bine sau cât de prost ne-am însușit noi teoriile guénon-iste, steiner-iene, lovinesciene etc. Atitudinea inițiatică este exact opusul spectacularului: presupune cufundarea în meditație, încordarea, până la durere, a tuturor forțelor spirituale, pentru dobândirea percepției axei divine interioare.

E NEVOIE, DECI, DE CU TOTUL ALTCEVA: de constatarea, lucidă, calmă, constructivă (nici măcar excesiv de entuziastă, căci ar stingheri armonia structurilor divine primordiale...), a unor realități obiective, reperabile în domeniul geografiei sacre, al relevanțelor simbolistico-ritualistice ale verbului unui scriitor etc. **Trebuie evidențiat faptul că se poate produce și fenomenul invers prefacerii aurului în cărbune.** Și că această magie alchimică este un fapt absolut normal (**abia acest fapt este în ordinea normalității divine!**) - privit în contextul economiei cosmice și în continuitatea interior.sacrală a Verbului Divin. Și că altfel nici nu s-ar putea - dacă tot facem apel la restaurarea armoniei sacrale.

Vom constata, nu vom exhiba. Vom cerceta și vom cântări, vom pipăi pereții temniței, pentru a depista hieroglifele care-i preschimbă în fluidul de ascensiune al pereților Templului - nu vom apela la „prestidigitație” spiritualistă sau la „ventrilocie” religios-moralistă. Vom încerca să fim truditarii Templului - iar nu niște magicieni improvizați și impostori, niște iluzioniști infami.

Vom încerca să dovedim că nu e nevoie decât de bună-credință, de atenție și concentrare, de veghe spirituală continuă, de credință și consecvență spirituală benefică - pentru a reintra pe făgașul viziunii inițiatică. În concluzie, că inițierea nu trebuie considerată ca un fapt devenit descurajant de puțin posibil, în zilele noastre - chiar dacă, din „nervii nadi” și percepția spirituală globală - majoritatea dintre noi am rămas doar cu rudimente schizoide, care ne scindează mintea, spiritul și - mai ales - atitudinile față de lume. Prin bunăvoință, perseverență și permanent apel la harul divin, vom înainta, pas cu pas, pe terenul minat de capcanele superbiei luciferice. Modestia, care nu exclude, în nici un caz, demnitatea și cutezanța - va fi o armă de contracarare a Celui care trăiește (vampiric) din Greșelile Noastre.

Și acum, cu sufletul oarecum mai împăcat, să ne întoarcem la problema acestui subcapitol al preliminariilor: **geografia sacră.**

Oricum ar sta lucrurile, geografia sacră este o realitate incontestabilă - în Sublima Plănuire a Lumii, în proiectarea sacră a lumii, de către divinitate.

Bethlehem se traduce și ESTE, efectiv: **Casa Pâinii** (Vieții) - înainte cu mult(istoricește) de intrarea, în Templul Ființei, a Pâinii-Christos. Tot așa, **Pipirig** (intrat sub incidența **dhikr**-ului-anamneză, **Amintirile** lui Ion Creangă) este Pyrhos-Cetatea Focului (și Cetatea Îngerilor-Păsări, prin repetarea incantatorie a silabei **pi**) - înainte de epifania lui David-cel-Trimis-și-Bun. Și chiar înainte de anamneza-AMINTIRE a lui Adam Protogonos, de către **Regele Ioan al Crengii de Smarald** (Ion, fiul Smarandei-Smaraldei Creangă). Iar Humuleștii nu pot fi decât **Prakrti**, arsă de **Pyrhos-Purusha** - dând **boțul de humă arsă**, pe Adam Protogonos-Cel Roșu. Sfera Roșie a Luceafărului (Venusian).

E o stupiditate exasperant de plictisitoare și specifică epocii moderne de a considera **individualitatea umană** ca fiind superioară, ca importanță existențială, **funcției sacrale** a gesticii atitudinale umane. Adică RITUALULUI reintegrator al omului (Omul-Neam și Omul-Specie) în planul divin. Se găsesc unii care să ajungă la aberația stupefiantă de a socoti că ar fi mai de folos neamului lor (și speciei umane) niște indivizi cu care să ne batem oricând pe burtă, într-o mahala a „spiritului” - niște indivizi foarte „juști” tereștri, cu o identitate civilă de nezdruncinat, cu acte în perfectă regulă: Ion Creangă și Mihai Eminescu. Ar fi, acești socializați indivizi, mai utili decât niște entități metafizice, niște epifanii, ipostaze sacral-soteriologice, în raport cu neamul (și specia) în care s-au încarnat binecuvântat. Niște entități metafizice, sacral-soteriologice, numite Regele Ioan al Crengii de Aur și al Cupei de Smarald (zis, profan, și „Ion Creangă”¹⁹), respectiv Maestrul Epocii Mihaelice - AMINUL (zis, profan, și „Mihai Eminescu”).

În rândul acestor îndrăgostiți de „crâșma istoriei”(în sensul cel mai jos-profan!) - se numără și Sorin Butnaru, autorul *Noii interpretări a operei lui Ion Creangă*²⁰ - care consideră că lectura lui Vasile Lovinescu asupra personalității metafizice, exprimată prin Verb, a lui Ion Creangă, ar fi însemnat „o radicală contestare a individualității” scriitorului din Humulești. Ce să zicem - catastrofal!!!

Pragmatismul și egoismul, stupide și autofage, ale ultimelor secole ale Europei - își găsesc o exprimare pe măsură, în această afirmație a lui Sorin Butnaru. Ca și cum Iisus Christos, dacă ne-ar fi răspuns jovial la întrebarea individualizantă :”Unde e strada ce duce spre Teatrul de pe Golgota?” - ar fi trebuit categorisit drept un „tip simpatic și interesant, bravo lui!” - pe când așa, tăcându-și autosacrificial supliciul pentru mângâierea durerilor enorme ale lumii și astuparea faliei metafizice din cadrul lui Adam Protogonos - suferind ca un nobil anonim, acoperit de o imensă cruce anonimă și de o emoționantă coroană de spini anonimi - răstignindu-se ca Al Treilea (Suveranul Anonim) între doi tâlhari anonimi(sau aproape...) - dar călcând, prin această Superbă Anonimitate, moartea cu moarte, înviindu-ne sufletele și, astfel, mântuindu-ne întru eternitate - nu merită să fie considerat decât un „tip urăcios și neinteresant”. Agasant, chiar - cu idealismele lui stupide și schizofrenice.

Minunată logică, o, omenire secată de duh a zilelor noastre - omenire a celei mai bune dintre lumi! Îți vine să „stupești” exorcizant în palma stângă (peste traiectele oculte ale destinului), ca popa Duhu - să trănestești cu muchea palmei celeilalte în „stupit” și „în care parte sare stupitul, într-acolo să apuci”... Să-ți iei câmpii - spre Câmpiile Elizee. Iar unor cărți și autori, de cei ca Sorin Butnaru și alții ca el (duium!) - să le adresezi liturgica paremie a aceluiași Sacerdot al Suflului Sfânt: „Vai de cel ce se smintește, dar mai vai de cel prin care vine sminteala!” (Atenție: vinovatul pocăit este Popa Duhu - alter ego-ul vocal - acum - al lui Ion Creangă, care știe, în calitate de Maestru, pericolele pe care le răspândește prin Verb,

¹⁹ Cf. V.Lovinescu, **Creangă și creanga de aur**, CR, Buc., 1989, p. 332:” Este cel puțin curios că Ion Ștefănescu și-a luat, când a început să scrie, numele bunicului său după mamă, Creangă, riguros sinonim al lui RAM”. Și se face trimitere, firesc, la Zeul Indian - **Rama**.

²⁰ - Sorin Butnaru, *O nouă interpretare a operei lui Ion Creangă*, Romcarterim, 1999.

otrăvurile tari și zelești pe care, un ucenic vrăjitor, nerod și ispitit de superbie, le-ar putea îndrepta, de pe calea Ritualului Demiurgic - pe partea distrugerii cosmo-umane!)

N-o fi având „individualitate cel care „de unde aproape fiindu-i țințerimul Eternitatea, și-a luat acolo casă de veci” – dar va rămâne întru ETERNITATE - „țințerim”-mască a Spiritelor Vii. Nu masca de om are valoare - ci Suflarea Sfântului Duh - care, singură, dă viață adevărată. Și care suflă „pe unde vrea ea”!

Evoluția spirituală pe Pământ este o „construcție” piramidală - având „vârful” în creștinism - dar temelii în **toate** religiile și în **toată** știința sacră a Pământului. A-l privi pe Ion Creangă, în mod obstinat și reducăionist, exclusiv ca pe un creștin - și a uita de eforturile enorme și extrem de subtile ale inițiaților tuturor epocilor, de a asimila simbolurile tuturor credințelor, într-o unică Știință Sacră (cu variabile în Spiritul Național) - și a uita că Ion Creangă este un astfel de inițiat (e drept, purtând inițialele Mântuitorului...), făcând parte dintr-un „colegiu al meșteșugarilor” Spiritului - „Collegia Fabrorum”... - este o capcană în care Sorin Butnaru et Comp. cad cu mult prea multă ușurință - dând dovadă de lipsă de maturitate și experiență spirituală. Chiar își închipuie aceștia că Eminescu și-ar fi pierdut (el, atât de parcimonios cu Timpul și Spiritul!) atât amar de vreme cu un oarecare „țărano-târgoveț” din mahalaua Păcurarilor?...

Avem ce-i reproșa, bineînțeles, și unui așa-zis „olimpian”, ca (de atât de multe ori subtilul) George Călinescu. De data asta, în cazul lui Creangă - Călinescu se dovedește suspect de superficial și distructiv de orice demers ritualic, în superficialitatea așa-zisei lui critici. Jocurile sterile ale rațiunii strică - și dăm dreptate celui ce-a zis: „Are multă minte, da' nu tăta-i bună!” Bavardajul salonard al lui G. Călinescu nu face, în definitiv, două parale, atunci când e vorba să ne raportăm la sacerdoți ai Verbului Românesc - cum au fost Creangă și Eminescu, cel puțin. Florile artificiale, meșteșugite din plasticul modernității - apar ca jalnice și penibile, prin comparație cu Grădina Paradisului, revelată prin Regele Ioan al Crengii de Aur - Fiul Smaraldului (din fruntea Prințului Umbrei...).

Totuși, nu putem să nu adăstăm puțin, în fața spectacolului călinescian: prea i s-a dus buhul Maestrului!

E ciudat (cel puțin!) că un critic (nu doar impresionist, ci cu pretenții de hermeneut, uneori), cum este G. Călinescu, poate alterna, cu atâta nonșalanță:

a- observații profunde, dar „lăstate-n vânt” (fără finalizarea-parcursere a drumului, călăuzit și protejat de Hermes Trismegistul - la capătul cărui drum se află Olimpul și palatele sale, făurite din aurul lui Hephaistos, Cerberul Focului de sub Etna) - cu

b- neseriozități și superficialități de-a dreptul enervante.

Spre exemplu, acceptă realitatea și comunică observația precum că²¹ „Nimeni nu mai văzu pe Eminescu fără Creangă și pe Creangă fără Eminescu” - dar nu-și pune (?) o clipă întrebarea : ce anume le leagă, esențial, pe cele două spirite, aparent polare, ale misticii românești: pe „nocturnul” Amin, cu „solarul” Preot al Crengii de Aur?... Nici vorbă - ci: „Poetului care scrisese *Cezara* trebuia să-i placă acest fel de viață” printre „consumatori de pastramă friptă pe spuză și de vin...”

Apoi scrie, la p. 487, aparent concentrat asupra propriilor spuse: „Erudiția însă nu are limite, și Anton Pann și Creangă sunt și ei mari erudiți, în materie de știință și literatură rurală(...). Creangă e-un umanist al științei sătești, scoțând din erudiția lui un răs gros, **fără a fi totuși un autor vesel în materie**” (s.n.: deosebit de pertinentă observația lui G.Călinescu!!!) - dar, imediat, afirmă stupefiant, lăsându-ne perplecși, tocmai când ne așteptam să pronunțe remarci cu privire la ritualismul și ocultismul verbului Regelui Ioan: „Conținutul poveștilor și *Amintirilor* este indiferent în sine, ba chiar apt pentru a fi tratat liric ori fantastic.” Doamne-Dumnezeule! Cum adică? Pontiful poate sta și-n cap, în mijlocul

²¹ - G. Călinescu, *Istoria literaturii române, de la origini până în prezent*, p. 480.

Templului - că e tot același lucru? Nici o teamă pentru vijeliile cosmice cumplite, semne ale schimbării polilor lumii?

E cel puțin surprinzător să citești, în finalul capitolului din *Istoria literaturii române* (la p. 488), destinat lui Ion Creangă, despre un început de percepție (de către G.C.) a geografiei sacre românești, despre o schiță de legătură, reciproc determinantă, între **topos-ul sacru** și **personalitatea** spirituală - „rex et pontifex” al topos-ului sacru: „Creangă s-a ivit acolo unde există o tradiție veche și deci și o sporire de erudiție, la sat, și încă **la satul de munte de dincolo de Siret, unde poporul e neamestecat și păstrător**” (s.n.) - după ce ai citit, la p. 481: „Căci ce observație pătrunzătoare este în *Amintiri*? O mamă de la țară își ceartă copiii, un tată se întreabă cu ce-o să-și țină băieții la școală, copiii fac nebunii, un popă joacă cu poalele anterului prinse în brâu, toate aceste anecdote pe puține pagini.”

Ce concluzie se poate trage, din aceste contradicții violente ale temperaturii interioare a logos-ului călinescian? Doar că G.C. apare în postura jenantă de histrion ratat, alungat din cercurile-amfiteatre spiralate ale misterilor. În postura de hibrid monstruos între un circar, strident volubil și versatil comerciant de vorbe - și un mistagog răspopit. G.C. a avut, cândva, șansa de A ȘTI. Dar a preferat acoperirea OCHIULUI DIN FRUNTE, în fața porții păzite de Ursul-Dragon. Și s-a întors, „ugilit” și „rușinat”, ca frații cei mai mari ai lui Harap-Alb, într-o regresie în uter; eșuând, astfel, întru permanența existenței infantil-spirituale. Comodă, e drept - însă total nerecomandabilă, având în vedere etapele ulterioare de evoluție ale Spiritului Uman.

*

Critic pentru sacerdoți? Așa ceva nu există și nu poate exista. Cel mult **hermeneut** - urmându-l pe zeu în refacerea podurilor dintre lumi (de aici, și numele funcției de **pontifex**). Iar hermeneutul sacerdoților trebuie, în mod obligatoriu, să fie, el însuși, sacerdot. Sau, măcar, să aibă habar de actul sacerdotal și de consecințele acestuia, în plan cosmic și uman.

Singurul hermeneut, inițiat în actul sacerdotal al operei lui Ion Creangă - rămâne și va rămâne, pentru posteritate-eternitate, Vasile Lovinescu. Totdeauna, hermeneuții operei lui Ion Creangă vor trebui să spună: „apud Vasile Lovinescu”. Măcar din când în când - și măcar ca temelie pentru investigații mai rafinate, mai apropiate, mai familiare cu fulgerele rodnice și periculoase care înconjoară zona de investigare-„reanimare” a VERBULUI SACRAL.

*

De la el purcedem, și de la definirea VERBULUI SACRAL, ca PARASHABDA²²: „Un ritm pozitiv, de la sine are o tendință ascendentă, o potență naturală de a se integra în vibrațiunea inițială, în vibrațiunea prototip, care este verbul, PARASHABDA. E șarpele care, la auzul Descântătorului, se ridică vertical pe vârful cozii.

prof. **ADRIAN BOTEZ**

²² - Cf. Vasile Lovinescu, *Mistere, simboluri, rituri*, Rosmarin, Buc., 1997, p. 127.

a- Istorie și anistorie

Nu există istorie, ci există Dumnezeu Unic.

De vreo două milenii și jumătate, lăsăm fiecare fapt să se transforme în eveniment - nu ca punct de reper, ci ca fugă perpetuă de esențialitate: faptul se „rupe” și ne expulzează. Mai exact, NOI suntem aceia care ne dorim-voim expulzați, pentru că ni-e „lene” (o lene metafizică, a Spiritului) să căutăm și să găsim semnificația, înglobatoare în Unicitate, a fiecărui eveniment. Negăsind semnificația evenimentului, ne lăsăm proiectați înafara lui: pentru că, totuși, n-am pierdut total originarul simț al coerenței, „cadavrul nedisecat” al evenimentului lăsat în urmă, îl transformă în „punct de reper”, dar pe drumul nu al coerenței, ci pe drumul depărtării de coerență. De aceea, apare SUCCESIVITATEA - ca (auto) expulzare perpetuă și ritmică, din esența negăsită (necăutată) a evenimentului - în loc de SIMULTANEITATE. Căci nu există **evenimente**, ci doar EVENIMENTUL - Unic (în conținut semnificativ) și etern repetabil în formă (formă **prin care** ne întoarcem, mereu, prin ritual-existență, la conținutul etern).

Noi vrem să uităm MODELUL DIVIN, vrem să ne uităm pe noi înșine - respingem eternul MODEL DIVIN - CENTRUL: și, astfel, apare istoria-succesivitate. Din lene metafizică și scepticism. Este o schizofrenie accelerată: în loc să **ne regăsim** în toate, simultan (a se vedea modelul cobanului mioritic, ca regăsire a simultaneității Ființei Cosmice) - noi **ne pierdem** în toate, succesiv, ISTORIC. ANISTORIA este normalitatea, conformarea (constructivă ființial) la MODELUL DIVIN. Istoria este schizofrenia, dispersia autodistructivă, îndepărtarea, ritmică, obstinată, de MODELUL CENTRAL - unic, divin.

*

b-Anistoria actului artistic

S-a pus, de atâtea ori, problema: de ce artele nu înregistrează progrese constante, evoluție constantă - ba, chiar se înregistrează o indiferență față de ideea de evoluție - ceea ce apăsător, multora (dintre cei infestați de mitul fals al „progresului”, al „evoluției continue”), ca un „atipism” supărător? De ce Homer (Orbul Mistic) e mai important, valoric, decât Iannis Ritsos, să zicem? Eminescu (Aminul Sacru), mai important, valoric-spiritual, decât Nichita Stănescu?

Să nu uităm că orice cultură a fost, mai întâi, CULT - și orice act artistic trăiește tocmai prin **suspendarea timpului istoric**. Deci, ACTUL ARTISTIC este, măcar ca percepție instinctivă (înafara voinței, a conceptualității umane), **anistoric**, atașat la MODELUL DIVIN-FIINȚIAL. Arta este ultima modalitate instinctuală umană (INSTINCTUL - ca intuiție pur spirituală a primordiilor), prin care MODELUL DIVIN încearcă să mai păstreze legătura cu schizofrenia umană, s-o reorganizeze, din interior, spre o coerență în simultaneitate (ca și religia, care nu este exclusiv instinctuală, ci și persuasivă, creând stimuli, mai reali sau mai fictiv - artificiali, spre zona divină). NU EXISTĂ EVOLUȚIE, CI MODELARITATE: actul artistic, ca și cel religios, se conformează în jurul unui MODEL SPIRITUAL-DEMIURGIC - față de care dezvoltă clarificări, apropieri, depărtări - sau, în caturile cele mai fericite (mai apropiate de MODELUL DIVIN al Creației Unice): REVELAȚII. Actul artistic nonevolutiv

²³ -Cf. R.Guénon, *Simboluri ale Științei Sacre*, Humanitas, Buc., 1997, p. 241: “Moștenirea vechilor **Collegia Fabrorum** a fost transmisă cu exactitate corporațiilor care, de-a lungul întregului Ev Mediu, au păstrat același caracter inițiativ, și mai ales corporației constructorilor; aceasta a avut în mod natural ca patroni pe cei doi Sfinți Ioani (**Botezătorul și Evanghelistul**), de aici venind expresia binecunoscută de **LOJĂ A SFÂNTULUI IOAN**, care a fost păstrată de masonerie(...). **Loja Sfântului Ioan**, deși nu este asimilată simbolic grotei, nu reprezintă mai puțin, ca și aceasta din urmă, o figură a <<cosmosului>>; descrierea dimensiunilor sale este deosebit de clară, în această privință: lungimea ei este <<de la răsărit la apus>>, lățimea sa <<de la miazăzi la miazănoapte>>, înălțimea sa <<de la pământ la cer>>(sau până la al 7-lea cer!), iar adâncimea sa <<de la suprafața pământului până în centrul său>>.”

tinde, prin forma sa de excepție (revelația artistică) , spre resorbirea-absorbirea personalității, de către preajma MODELULUI DIVIN („Nu e nimic și totuși e/ O sete care-l soarbe,/ E un adânc asemenea/ Uitării celei oarbe”): ANONIMIZAREA ARTISTULUI. Eminescu, spre exemplu, devine O PAROLĂ DE PĂTRUNDERE ÎN ABSOLUT, pentru inițiați. Biografia lui exterioară, aparentă, dispare complet, în fața „legendarității” sale interioare, a eroismului, a semizeismului, gen TEZEU - Tezeu cel care, umbră călăuzitoare, ne face cunoștință cu **labirintul**, în care vom fi transfigurați, inițiativ, prin MINOTAUR. De fapt, prin confruntarea-luptă cu Minotaurul.

Artistul autentic nu mai are decât slabe tangențe cu materialul formal: el răspunde chemării sirenelor, el e mai dotat sau mai puțin dotat NU pentru adaptare la o **secvență** (epocă istorică), ci la **globalitatea divină**. De aceea, nu contează CÂND, ci contează DACĂ are REVELAȚIA MODELULUI. Dacă nu o are, evident că și aparenta istorie-succesivitate e mai greu acceptabilă, mai cenușie. Dacă o are, ne transcende pe noi, ÎNMULȚIȚII NEAMULUI SĂU - **artiști**, în primul rând, stimulați să devină ecouri (mai bune sau mai proaste - dar necesare pentru confirmarea CENTRULUI SPIRITUAL AL NEAMULUI) - dar și pe **neartiști**, dar tânjitori după recuperarea **globalității divine** (starea paradisiacă). Căci fiecare dintre noi mai păstrează nostalgia **normalității paradisiace**, non-conflictuale (o păstrează mai puțin sau mai mult - iar când nu va mai păstra-o, va fi pierdut, din punct de vedere spiritual - DEFINITIV!).

Evident, pentru că Dumnezeu a făcut lumea prin Cuvânt (sau Tăcere Expresivă, ca Vibrație Atotînglobatoare) - literatura este cea mai expusă paranoiei artistice, ca antipod al schizofreniei istorice.

Fiecare cultură națională există datorită SPIRITULUI NAȚIONAL, acea structură spirituală inefabilă, și, totuși, extrem de pertinentă, care imprimă, din interior spre exterior, dinspre Arhanghelul Neamului spre oamenii-Neam - caracteristicile de simțire, gândire, comportament etc.

I - În cazul unor neamuri, **acest Spirit Național este focalizat**: s-a produs Revelația Modelului Divin (specific, prin Spiritul Neamului), printr-un Artist-Christos (încarnare a Spiritului Neamului), față de care Model se ordonează (sau se dez-ordonează) mișcările spirituale ale unui popor anume. SHAKESPEARE, pentru Spiritul Englez, GOETHE, pentru Spiritul German (dublat, dar nu contradictoriu, ci complementar, de BEETHOVEN-ul muzical) etc.

II- Dar există și **spirite naționale așa-zis „difuze”** (și confuze). Revelația nu a avut, încă, loc - Modelul Divin nu s-a întrupat într-un cristic artist - ori s-a întrupat slab, difuz, în 2, 3 sau mai multe cvasi-modele, percepute ca nedesăvârșite (adică, modele care nu conțin globalitatea Spiritului Neamului). Și, astfel, furtunile căutării, social-culturale (și CULTUALE!) se produc cu așa mare zbucium, încât sentimentul anistoriei dispare (ceea ce creează falsa percepție, că aceste neamuri sunt „dezvoltate”, „evolute” : nicidecum - ci aceste neamuri nu se găsesc esențial, se zbat furibund, în criza de identitate spirituală) - sentimentul istoriei, prin contrast, se întărește. FRANȚA este modelul cel mai difuz și mai confuz european (creând cea mai fatală și mai îndelungă și nocivă iluzie, în legătură cu așa-zisa „înalță civilizație și cultură”. Nicidecum: e cea mai îndelung și mai tragic-agonică dintre zonele spirituale ale lumii. Nu și-a găsit-revelat Modelul Central-Spiritual, este expulzată, ritmic, din fiecă fals (parțial) model. REVOLUȚIA FRANCEZĂ a fost nu cauza, ci consecința emergentă a pierderii Centrului Interior-Spiritual. Și, de aceea, frustrația se transformă în schizofrenia curentelor culturale, revoluțiilor, convulsiilor-contestărilor sociale, religioase etc. Într-un cuvânt, un vârtej haotic din care, paradoxal, impune aparența istoriei zbuciumate (pentru că ochii umani nu zăresc CENTRUL, care zadarnic se zbuciumă să capete întrupare cristic-artistică). Și acest vârtej, și aceste confuzii creatoare de sentiment istoric, au fost și sunt impuse (mai întâi induse) neamurilor europene mai apropiate de vârtejul central

neexprimat total - neamurilor „mai slabe de înger” (sau inducerea se face dinafară, de către organizații saturnizate-demonizate, când acestea se tem de influența benefic-spirituală a unui neam anume). Treptat, dar mult mai violent, locul influenței nefast-globale, pe Terra, de data asta, îl ia o altă zonă, complet amputată de Centru Spiritual - complet des-centrată spiritual: ceea ce se numește SUA - un conglomerat perfect haotic - tocmai de aceea dând impresia de „patrie” - tuturor des-centraților, individualizați, ruși de Centrul Spiritual-NEAM - al tuturor neamurilor Terrei...

III- **Aparența de pluri-centrism spiritual.** Cultura rusă are și ea probleme de identitate anistorică: se caută, își caută Modelul Central, față de care să se dezvolte ritualismul anistoric, culturalitatea să redizolve culturalitatea (osificată în structuri artificiale, tot mai inflexibile, mai autodestructive) - căci se operează ușor transferul de la modele polimorfe (deci inexacte, nonrevelate) culturale - la cele profane-politice. O confuzie Dostoievski-Tolstoi-Pușkin - este transpusă în termenii profan-politici ai bolșevismului-stalinismului-imperialismului.

Și totuși, se pare că Revelația anistorică rusă a avut loc - dar n-a avut loc fixarea, în conștiința Neamului, a Revelației: Revelația se numește, întru eternitate, DOSTOIEVSKI. N-a fost, însă, recunoscută (există, deci, și probleme de confirmare în masa-valuri concentrice, a spiritualității așteptătoare a Neamului prea gregarizat, la nivel de conștient - a spiritualității care așteaptă divinitatea și redivinizarea, prin Hristos-Artistul). Dar, ca dovadă că Centrul Modelator există: eternul reflux rusesc spre abisul mistic.

IV- Dar cu spiritualitatea românească ce se întâmplă, în anistoria ei artistică? Au românii un CENTRU MODELAR - sau nu au? Neamul care nu are Centru Modelar dispare din însuși Proiectul Cosmic. Or, EMINESCU afirmă (și nu doar el!) că românii au o misiune mistică, de la Traian-taumaturgul încoace: „Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunărei - aceasta este singura misiune a statului român - și oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop, pune în joc viitorul urmașilor și calcă în picioare roadele muncii străbunilor noștri. Aici, între hotarele strâmte ale țării românești, trebuie să se adune capitalul de cultură din care **au să se împrumute** (s.n.) frații noștri de prin toate țările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai înapoiate decât noi.” (*Misiunea noastră ca stat*, în ziarul *Timpul*, din 2 nov. 1879).

Până nu demult, concluziile noastre duceau către o structură anistorică simplă, a culturii spirituale românești - și, implicit, a literaturii: o unică și singuratică vibrație a Logosului Cosmic Românesc, în jurul liniilor de forță ale căreia s-au orientat structurile existențial-spirituale românești. Afirmatia noastră era clară și concisă: Christosul românilor, Artistul-Hristos Modelar s-a întrupat - și este EMINESCU. În jurul său se zbat, mai departe sau mai aproape, ecourile față de Revelația-Model - care ecouri confirmă (se supun) sau infirmă (refuzând, luciferic, supunerea) Modelul(ui) Divin Revelat. Prin apariția lui Eminescu-Revelația, literatura română a încetat să fie difuză și istorică: evenimentele-ființe spirituale potențiale (în adormire-așteptarea Hristosului) se rotesc în jurul EVENIMENTULUI UNIC. Trebuie, însă, să conștientizăm necesitatea de RITUAL-PENTRU-EMINESCU (mai exact, noi, neamul-elita, ca existență ritualică, ca întoarcere a ființei la originaritate). Se raportează la El, se conformează sau deformează, în raport cu EL-EMINESCU.

Și, pentru a nu scăpa din vedere nimic din alternanțele simbolic-spirituale ale mitului ființial românesc , adăugăm²⁴:

„De fapt, modelul GETO-DACIC s-a întrupat în Modelul Divin Românesc: MIORIȚA și EMINESCU, din punct de vedere spiritual, s-au contopit: Modelul Divin al Cuvântului și cu cel al Hieroglifei. Când MIORIȚA tace, grăiește **Hieroglifa-Eminescu** - când tace **Hieroglifa-Eminescu**, simțim cum saltă în noi (Noi= elita spirituală a Neamului) expresia ritualului geto-dacic (condensat în MIORIȚA). **Elită spirituală** înseamnă SPIRITE TREZE -

²⁴ - Cf. Adrian Botez, art. *Anistoria literaturii române*, în rev. *Salonul Literar*, Focșani, iunie-oct. 1998.

nu neapărat intelectuală. (...) **Elita spirituală poate reforma temporalitatea**: succesiunea uitării poate fi reorganizată în ritualul Eminesco-Centric, Spiritualo-Centric. Orice gest și cuvânt al nostru poate fi <<reglat>>, prin smerenie și anonimizare a noastră, în funcție de modelul cristico-eminescian - care face mai lesne de vizualizat spiritul-modelul pe care l-a **subliniat**, după ce l-a dublat, în eternitate: modelul DACIA - modelul sacru.

În felul acesta, este imperios necesar **să se desființeze istoria literaturii române: să se desființeze treptele uitării** - și să se vizualizeze cercurile concentrice ale Spiritului Național, în jurul Centrului-Revelație-Eminescu (...). Eminescu este acest **Centru Interior**, este vizualizarea în cuvinte simultane-vibrație cosmică demiurgică (căci acesta este darul GENIULUI, să re-creeze simultaneitatea de vibrație verticală, a cuvintelor orizontale, prin redarea forței interioare a **Cuvântului**: acest fenomen e perceput ca <<forță de seducție>> - de fapt, este forța de TRANSGURARE, întru divin, a Cuvântului) a Arhanghelului-Spirit Național.

Și, de acum, de la Revelația-Eminescu, ierarhizarea aleatorie (istorică) va fi înlocuită de ierarhizarea spirituală (anistorică): nu anii contează (ca segmente aparent cuminiți-evolutive), ci apropierea sau depărtarea, pe traiectorii circular concentrice, față de Modelul Divin-Revelație EMINESCU. **Varianții** - raportați la MARELE INVARIANT”.

În esență, nu ne-am schimbat opinia și nici nu putem să ne-o schimbăm. Doar atât că, datorită percepției unui flux revelatoriu dinspre cartea lui V. Lovinescu: **O icoană creștină pe Columna Traiană (glose asupra melancoliei)** – Cartea Românească, 1996 - am reușit să deducem o nuanță surprinzătoare, în procesul de coagulare și revelare a Centrului Spiritual Românesc - o nuanță care rezolvă, credem noi, problema binomului spiritual „popular-cult”, „Cuvânt-Hieroglifă”, „spirit anistoric-epifanie cvasi-istorică” (tradusă, ocult, în termenii heraldici MIORIȚA-EMINESCU): Și anume: un Centru Spiritual Modelar Românesc - ca LOJĂ IOHANICĂ.

Iată suportul deducțional al concluziei noastre, coborât la nivelul desfășurării unei logici mentale și reurcat la nivelul heraldic al Revelației.

*

c- Loja Iohanică Românească și metafizica personalității

În definitiv, așa-zisa „istorie profană” este marcată de traseele de comete (de fapt, de constelațiile tangente la polii spirituali ai lumii) ale Marilor Spirite. Mlaștina „democratică” nu e decât zona de încercare a forței de relevanță spirituală a Marilor Spirite. Noi, indivizii descentrați, alunecați din Centrul Spiritual, de-a lungul axei polare a lumii, vedem Marile Spirite drept comete-alunecări pe circumferința sferei celeste. Deci, Marile Spirite, pentru noi, capătă ceva din propria noastră neputință de fixare și centrare. Dar această stare a noastră nu le este LOR imanentă - ci se constituie în elementele **karmei** general-terestre. Inițiații îi văd pe inițiați NU în chip de comete, ci conjugați, dimpreună, la conturarea constelațiilor elocvente întru Logos-ul sacru al Lumii. Dacă lumea ar fi, în mod absurd (deci sacral!) una de inițiați - ar dispărea (prin dizolvare alchimică și purificare) și **karma** - și ne-am afla, cu toții, în Paradis.

În concluzie, Marile Spirite sunt, prin esența lor, CRISTICE - întrucât preiau asupra lor niște forme ontologic-spirituale nespecifice lor: karma, traseele divergente, centrifuge (parțial) - toate acestea fiind similare păcatelor umanității, pe care le-a luat asupra sa Hristos. Marile Spirite, deci, în imanența și transcendența lor (concomitente) , au înscrisă DIMENSIUNEA SOTERIOLOGICĂ. Această lume **există** - și există cu șansă de regresie sacră, în „copilărie”-Paradis - datorită prezenței divine **efective**, prin epifania Marilor Spirite.

Ce am dori a spune cu acestea? Am dori a spune, cu alte vorbe, mai multe - ceea ce V. Lovinescu a rezumat astfel: „Fiecare lucru manifestat este o literă divină care, pe un plan superior, se alătură unui Nume divin și, la sfârșit, Marelui Nume”²⁵. Adică, lumea de sus se reflectă în lumea de jos, macrocosmosul în microcosmos (și reciproca e valabilă, dar, evident, prin răsturnări axiologice, sistemice etc.).

Ceea ce ni se par, în cazul discuției noastre, niște nume de oameni, înscrise în registrele stării civile - corespund, în esență, unor **vibrații macrocosmice**, generatoare de entități metafizice, ocrotitoare și călăuzitoare ale Neamului Românesc. (Sau comunității, în general).

Deci, aplicat existenței spirituale românești, acest adevăr, expus sintetic de V. Lovinescu - se exprimă în necesitatea unei percepții, absolut diferită de cea profană, a ontologiei sacre a Marilor Spirite. Pentru a afla Numele Divin al Marilor Spirite, actele ritualic-soteriologice ale Marilor Spirite - trebuie să evertuăm „biografiile” stupid-profane, și să încercăm să auzim „muzica sferelor”. „Să auzim” ordinea riguroasă a constelațiilor caeleste care „au produs” (mistic, și, totuși, folosindu-se de regului și sensuri terestre) epifania Marilor Spirite - pe Bodhisatwi-i topos-ului terestru-sacral românesc. Logos-ul degenerat și pervertit, care plutește sub formă de **keliphot-uri** (coji) în jurul Nașterilor și Calvarurilor Existențiale ale Marilor Spirite - trebuie înlăturat, pentru a face posibilă epifania Verbului Sacru. Adică, pentru a-i vedea pe Ei în **veșmântul de foc** (al imanenței și transcendenței - concomitente).

Și atunci, ceea ce „se spune” sau ce „își amintește” (**x** sau **y**, factori profani, keliphot-uri plutind în placenta astrală a Marilor Spirite) - trebuie fie extirpat fără amânare și remușcare, fie „răsturnat”, din planul semantic terestru, în planul semantic sacru - în chip de constelație sau de hieroglifă divină. **Bătrânețea** keliphot-urilor trebuie „răsturnată” în COPILĂRIE (ceea ce numește V.Lovinescu, după maestrul său René Guénon: DHIKR - incantația numelui divin; AMINTIRE-ANAMNEZĂ).

Când cineva, un Mare Spirit, pronunță cuvântul AMINTIRE - devine un pleonasm sacru adaosul: DIN COPILĂRIE. Căci orice **dhikr-amintire** este o actualizare a esenței sacrale a „personalității” sale constelative (cu origine în, și aparținătoare esențial la o/unei constelație / constelații - cu raze tangente la axul polar cosmic). AMINTIREA, ca **anamneză constelativă**, actualizează, logic, și **relațiile constelative** (cu funcțiile sacrale aferente): relațiile cu celelalte Mari Spirite, oglindite din formațiuni constelative care se leagă, între ele, printr-o logică ocultă, sacrală.

În consecință, nu trebuie să trecem **indiferenți** pe lângă **zvonuri** - ci doar atent interpretativ: ZVONUL poate fi forfoteală a borborosului infernal (și să fim atenți să ocolim zona decăderii Logos-ului) - dar poate fi și o rază orfică fugară, străfulgerând dinspre ceruri printre keliphot-uri . O rază pe care trebuie s-o detașăm de aparența „fugace” și s-o fixăm, în mod alchimic, în **dhikr**. Discernământul este capacitatea inițiaților. Cei care vor lua zvonurile în forma lor brută, „transpirată”, impură - vor rămâne sutzi de-a pururi. Cei care le vor „griji” (în sensul ritualic, în care acționează FATA MOȘULUI, din basmul lui Ion Creangă, cu „jivinele” - cât și preotul, când pregătește sufletul, dintr-un trup agonice - rearmonizând, în limita posibilităților, **karma**, pentru marea călătorie spre **kamaloka**, de unde se pregătește, prin anamneză, o nouă buclă existențială, pentru spirala mântuirii) - vor vedea și auzi MIRACOLE. Adică, vor percepe **lumea justă** - lumea potențial (sau efectiv) salvată, resacralizată (fie și în imponderabilul, greu de introdus în concepte, al **intenției**).

Cine va spune despre operațiunea de „grijire”, de exorcizare, a „zvonurilor”, că este „o prostie” - are dreptate, din punctul lui de vedere - punct care se situează în nediferențierile lui Prakrti și ale borborosului. Dar cine va confirma, fie și doar prin fascinație - acela va avea și el dreptate, dar tot din punctul lui de vedere. Punctele de vedere, fără raportare sacrală, au

²⁵ - Cf. V. Lovinescu, *Meditații, simboluri, rituri*, Rosmarin, Buc., 1997, p. 65.

valoare absolut egală. Departajarea axiologică o face **reperul sacral**. Punctul de vedere **exorcizator orfic** este, deci, aflat pe **axul polar cosmic** - pe care nu pot rezista decât inițiații. Depinde de karma fiecărui „ascultător” - depinde de „priza” sa spirituală la o **gună** (tendință primordială) sau alta, din cele trei: TAMAS (cea de jos, pasivă, neagră), RAJAS (cea de la mijloc, roșie, a patimii și „furiilor”, cu destinație sacrală) SATWA (guna ascendentă, luminoasă, mântuitoare). **Satwicii**-iluminați spiritual, foarte puțin **denși** (disponibili maxim pentru curentul ascensional al credinței, precum sunt de indisponibili corporal, prin fixarea alchimică pe ascendența axului polar) VOR TĂCEA mistic, pentru a nu pierde **energia divină** (Shakti-Shekina), pentru a completa, din propria karmă bodhisatwică - Sunetul și Ordinea Divine (Logos-ul Divin). Cei din **tamas** vor face o hărmălaie, enormă și inutilă - de nu se vor auzi, în primul rând, pe ei (nu se vor distinge, ca personalitate și funcție - cosmice amândouă). Căci, cum spun inițiații, **la rădăcina urechii este limba**: adevărul sacral (ca potență spirituală maximă) sau minciuna (ca potență spirituală minimă) stau în noi-cei-interiori. Noi nu AUZIM decât ceea ce SUNTEM. Și a rosti este identificator, în plan sacral, cu Verbul Sacru (când o faci la modul restaurator, ritualic).

Spus pe șleau - cine crede în ce se va spune mai jos - își „aude” propriile potente spirituale, propria credință. Face cunoștință cu invizibila sa ființă spirituală pozitivă. Cine nu crede - își va „auzi” propria surzenie, propria dezordine infernală interioară. Va face cunoștință cu fața entropică, demonizată, a ființei sale spirituale.

Revenind la oglindirea susului sacral, în josul fenomenal - vom cita, iarăși, din .Lovinescu, singurul **mare** inițiat român din sec. XX, a cărui inițiere o cunoaștem - căci există și inițiați a căror inițiere ne este, deocamdată, ocultată - sau o ignorăm noi, din slăbiciune spirituală). Este vorba de un pasaj din cartea **O ICOANĂ CREȘTINĂ PE COLUMNA TRAIANĂ (glose asupra melancoliei)** – Cartea Românească, Colecția Gnosis, 1996 - studiul omonim, de la p. 109. Iată ce spune V.Lovinescu că se află sculptat basoreliefic (dovedind, încă o dată, că poți avea ochi, fără să vezi!), pe columna marelui taumaturg al antichității romane, împăratul Traian (p. 110):

„Pe registrul de sus se află o scenă mai greu de interpretat, cu atât mai mult cu cât, după un simbolism firesc, superiorul tâlcuiește inferiorul și-i este cheie.

Trei personaje se află în dosul a ceea ce s-ar putea numi trei frontoane de templu. Par zidite în edificii ca în niște turnuri. Dacă ar fi să luăm de bunme proporțiile între edificii și personaje, avem de-a face cu cicopi. E adevărat că pe Columna Traiană proporțiile dintre oameni și edificii nu sunt exact păstrate, considerabil scăzute din cauza exiguității spațiului, dar o anumită eroare subzistă, sugerând proporțiile reale. În scena noastră, însă, personajele sunt strict prizoniere ale platoșelor lor de piatră sau, altfel exprimat, raporturile lor sunt acelea de coajă și miez. Îți fac impresia de replici masculine ale unor <<florici>> îngropate de un crud arhitect, implacabil în cunoașterea și tehnica tantrică a artei lui. E izbitoare expresia lor de dezolațiune, asupra căreia se aplică un al patrulea personaj, într-un gest de inidicibilă mizericordie, de tămăduitor al sufletelor și al trupurilor, de caritate cosmică. Pe această ființă, arhitectul Cerchez o identifică cu Hristos. Figura aduce cu imaginea convențională a Mântuitorului, care exprimă, probabil, tradiții orale din prima generație creștină. Spunem convențională, în sensul aspectului general schematic, am zice. Într-o tradiție iconografică sacră, ca aceea a Orientului, care n-a degenerat în naturalism, orice imagine este convențională, mai ales aceea a Revelatorului (...). Un portret sacru dă cel mult directive. De aceea, nedeosebindu-se de dacia bărboși și pletoși de pe restul coloanei, Hristos poate semăna cu ei, rămânând el însuși.

(...) Revenind la imaginea de pe coloană, personajul înclinat domină toate personajele din registru, și pe cei trei, și pe cei ce se scurg spre baștina lor, prin situație și mărime. El ține mâna pe coarnele unui berbec, ca **dulqarnaiu**, stăpânul celor două coarne, funcțiune ciclică reprezentată și de Alexandru cel Mare. După berbec se află un taur - și e curios că

sucesiunea acestor animale sacre e aceeași ca și în zodiac, unde seria sumelor zodiacale începe cu Berbecul, care deschide Soarelui poarta echinocțiului de primăvară. Or, a indica primele două semne zodiacale este a indica întreg zodiacul, cu un fel de **et caetera** sculptural; personajul conduce, ca **Bun Păstor**, turma fabuloasă - **cu mâna pe fruntea conducătorului ei** (s.n.). Cercul zodiacal circumscriind riguros cosmosul, personajul este extracosmic. Cum zodiacul este o reprezentare spațială a unui ciclu temporal, stăpânul zodiacului este exterior timpului, stăpânul lui.

Să ne reamintim că unul din titlurile esențiale ale lui Hristos este acela de **Bătrân al Timpului**. Am numit personajul cu numele creștin de Bun Păstor, dar tot așa de bine i se poate spune Conducător sau Dux (...). Dar tot Dux este și persoana din vârful coloanei, Traian, pentru că Dux este numele dat în vechea Romă comandantului suprem al armatei. Ființele pomenite (Berbecul și Taurul - conducători printre turme) sunt solidare printr-o afinitate de familie spirituală(...) . Brațul drept, invizibil, poate înfășura, cu un gest neprecupețit de pogorământ, grumazul **personajului imberb, care răspunde cu un gest egal de încredere, ridicând capul** (s.n.). Învățătorul și ucenicul au două porniri complementare, de Consacrator și Consacrat.

Ajungem acum la acele semne precise, ce au izbit pe arhitectul Cerchez, care le consideră, pe drept, ca având un caracter de evidență și obligativitate. Toga, roba sau cum s-ar putea numi haina pe care o poartă personajul aplecat - formează încrețituri firești, ca orice haină purtată de ființă vie, care, din această cauză, nu atrag atenția; or, este o tehnică nedeținută tradițională, de a stecura simboluri importante, în dedalul unor ornamentații fără semnificații; se derulează astfel curiozitatea și indiscreția; având în vedere că, de atunci, au trecut 1.800 de ani, putem spune că, și de data aceasta, procedeul a fost eficace.

Pe umărul și pe brațul stâng al personajului, spre inimă, se văd niște încrețituri ale hainei care, când imaginea este inversată, se vădese a fi două simboluri din cele mai importante ale civilizației creștine: unul e o cruce în formă de **X**, numită, în mod obișnuit, crucea Sfântului Andrei, fiind, în același timp, și litera crecească **khi**, inițiala numelui lui Hristos; celălalt e un unghi ascuțit, pus pe brațul din stânga al crucii (ținând imaginea inversată) , formând, aparent, litera **A**. În realitate, e un vârf de lance, redus la schema lui geometrică, ceea ce constituie un procedeu de mare clasă, în simbolism. Or, în această disciplină, a indica partea esențială a unui lucru este a indica întregul, așa că, în realitate, crețurile robei arată cele 2 instrumente ale Patimilor - Crucea și Lancea, cu care Longin a izbit coasta Mântuitorului. Găsim acest dublu simbol în toată iconografia creștină din Orient și Occident. Acolo i se spune **Les Armoires de Crist**, ceea ce e o dovadă în plus, dacă mai era nevoie, a caracterului sacru și hermetic al Blazonului. În ortodoxism îl găsim imprimat ca o pecete în Centrul prescurei, urmând să se substanțieze în euharistie, adică îl găsim în inima inimii misterului creștin.

Spunem că, sprijinit pe brațul crucii, unghiul lancei formează litera **A**. Împreună cu litera **X**, care urmează - ne dau primele două litere ale cuvântului latin **AXIS**, Axă, Pol - adică tocmai ce sunt coloana și prelungirea ei umană, Traian și **a fortiori** Hristos. Cum în știința tradițională interpretările nu se exclud, ci se completează una pe cealaltă, vom adăuga că e firesc să găsim crucea Sfântului Andrei pe un monument concernând o țară care, după tradițiile patristice, a fost evanghelizată de apostolul Andrei, mai ales când crucea acestuia coincide cu litera grecească **khi**, inițiala numelui Domnului. Vom găsi acum o confirmare hotărâtoare a celor spuse.

În imediata apropiere a botului berbecului, dedesubt și puțin la dreapta, regăsim **X** și ceva mai jos, mai la dreapta încă, litera grecească **P, Rho**, a doua literă a numelui grecesc al lui Hristos; suprapuse, formează ceea ce, în simbolistica creștină, se numește monograma lui Hristos, universal răspândită în toată creștinătatea. I se mai spune și **chrisma lui Constantin**, pentru că s-a arătat pe cer acestui împărat, pe când o voce tainică spunea <<In hoc signo

vines>>, înainte de bătălia de la Podul Milnium, contra compatriotului său Maxențiu. Stindardul cu noul semn s-a numit **Labarum** și a fost steagul împărăției de Răsărit - 1.000 de ani. Se poate pune întrebarea: de ce cele 2 litere sunt așezate una lângă alta, succesiv, pe Columna Traiană - și nu suprapuse, ca în **Labarum**-ul lui Constantin? Răspunsul este că au fost săpate pe coloană în anul 113, indicând începutul unui proces care îi revenea lui Constantin să-l desăvârșească, peste 2 secole - când creștinismul a trecut de la latență la act, din punctul de vedere social. Altfel vorbind, succesiunea **XP** s-a transformat în simultaneitate. E posibil chiar ca Apolodor din Damasc să fi fost un mare arhitect nu numai în sensul modern al cuvântului, ci și în acela al **Artei Sacerdotale**, care era, atunci, **Arhitectura** – și, ca atare, să fi știut ce sculptau lucrătorii lui pe coloană. Că la anul 113 se aflau printre aceștia creștini - este o probabilitate care, în fapt, e o certitudine. E știut că așa-numitele **COLLEGIA FABRORUM** aveau un caracter net inițiativ; prin ele s-a operat transferul insensibil al unor simboluri din religia veche – în religia nouă. De altminteri, creștinismul s-a răspândit, în prima sa expansiune, prin proletariatul vremii, prin **humiliores**.

După cele arătate, s-ar părea că printre constructorii coloanei erau oameni conștienți de unitatea fundamentală a celor două religii și de semnificația adâncă a simbolurilor și că aveau o stare spirituală care le permitea transferul și readaptarea la simboluri.

Cine sunt cele trei personaje? Gestul de pogorământ al lui Hristos nu este conceput decât efectuându-se asupra unor **entități eminente, reprezentându-și la superlativ neamul** (s.n.). Ținând cont de numărul lor, cei trei nu pot fi decât șefii supremi ai ierarhiei inițiatice dace, asupra cărora se revarsă solitudinea reparatoare, tămăduitoare, a Verbului increat. Dacă ne uităm bine, Iisus se apleacă în special asupra unuia dintre personaje, cel mai apropiat de el - ceilalți participând la har și binecuvântare prin endosmoză, oarecum. Gestului de pogorământ al Domnului îi răspunde un gest de totală supunere, credință, adorațiune – gest de floare ce se deschide soarelui, al tânărului. Cele două ființe vin una spre alta. Imaginea e numai un moment. Sfârșitul mișcării, finalitatea necesară a celor două gesturi este capul tânărului pe pieptul Domnului; imaginea o insinuează. Pe când toți dacii de pe coloană sunt reprezentați așa cum îi știm din istorie, bărboși și pletoși, personajul cel mai apropiat lui Hristos este un **adolescent imberb** (s.n.), așa cum e reprezentat tradițional Sfântul Ioan Evanghelistul, ucenicul iubit, **eternul adolescent** (s.n.). Se poate presupune că războaiele dacice au fost prilejul, au marcat fixarea bisericii iohanite în noua provincie, Iisus așezând pe apostolul Ioan în ternarul inițiativ suprem dacic. Iată care este pentru noi limbajul mut al imaginii de piatră. Cu gestul de învăluire a grumazului discipolului iubit, Hristos pare că-l instalează, că-l consacră pe un scaun episcopal. Răspunsul ucenicului, capul ridicat ca un heliotrop spre stăpânul său, arată o totală supunere, o resemnare impregnată de spirit de jertfă. În rezumat, o suverană scenă sacrificială.

Scena este una din cheile lui IO, din colinde și din investitura Domnilor români. Sunt două tradiții aparent contradictorii despre apostolul Ioan: una, că **nu a murit** (s.n.); alta, că a “murit” la Efes, în vârstă de 94 de ani, în timpul domniei lui Traian, în anul 101 d.H. - exact anul începerii primului război dacic (101-103), și am văzut mai înainte că imaginea e raportată la primul război. Semnificativ este faptul că unora din **Collegia Fabrorum** li se încredințase secretul acestor **permutații de la Efes în Dacia Felix** (s.n.). Faptul că cele trei personaje sunt strict surprinse de trei fațade arhitecturale categorisesc scena în simbolismul masonic. Hristos înființează **o lojă a Sfântului Ioan**.²⁶

*

Deși pasajul citat mai sus s-ar preta, în alte circumstanțe decât cele solicitate de tema propusă pentru cartea noastră, și la alte discuții și interpretări (dintre care și aceea legată de actul magic, mascat sub actul militar - act magic, avându-l ca pontifex pe Traian, care a

²⁶ -Cf. Adrian Bucurescu, *Dacia secretă*, Arhetip, 1997, p. 134; ION ar fi numele lui Orfeu (deci, a paznicului Parashabdei): “Fiindecă Apollon –D-ION-YSOS=Urmașul lui Ion” – adică al lui Orfeu Magnificul.”

tentat revigorarea spirituală a Imperiului Roman degenerat²⁷: această recuperare energetică era sperată prin retragerea latinilor **ab origine** - căci triburile așa-zis “latine” au început marea aventură a istoriei lor, pornind din Dacia, de pe cursul inferior al **Istrului-zona Kogaion-ului-Muntele Sacru** - motivele fiind, se pare, de ordin spiritual-religios - și migrând spre Apus, unde, ulterior, au întemeiat alt ombilic energetic - **Roma** - și au creat premisele unei expansiuni spațiale, deci inferioare - de tip imperial²⁸). Dar noi ne vom restrânge la ceea ce face subiectul lucrării noastre, în acest moment al desfășurării ei. **LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ.**

Se pare că, în mod ocult, această rezultată spirituală a actului magic dublu (a – cucerirea Daciei de către Traian - și b – actul spiritual reparatoriu, prin **Collegia Fabrorum**, de a concilia simbolurile vechi cu simbolurile noi, în cadrul realizării magice Dacia Traiană și cu rezumatul magic Columna Traiană) a funcționat, neîntrerupt, insesizabil senzorial, dar extrem de relevant în plan spiritual, de-a lungul întregii istorii românești. De fapt, în acest fel, prin rezultanta spirituală “Loja Sfântului Ioan” - istoria românească a fost suspendată: există, în permanența esențial calitativă, doar Triada Sacră, sub Continuul Control și Continua Ocrotire a lui Hristos (prin substituții săi funcționali, Maeștrii-Amini - căci Amen este tocmai substitutul rezumativ, în lumea aparentă, a Sfintei Teimi disparente).

Această lojă iohanică se pare că este prototipul sacral al degeneratelor loje masonice **de azi** (care au minim 13 membri, adică 12+1, apostolii+Hristos). **Triada și Păstorul - Maestrul Triadei - este loja autentică.** Pe dedesubtul sau pe deasupra forfotelii istorice-fenomenale, de-a lungul timpului vampiric - s-au perpetuat, ca nuclee vital spirituale, veritabile **arce ale lui Noe** (pentru fiecare popor câte una, probabil) - **lojele johanice.** Neavând, însă, argumente peremptorii decât pentru zona românească - nu ne hazardăm în afirmații definitive despre rezistența spirituală, prin neutralizarea istoriei fenomenale, a altor popoare.

De ce și de unde importanța Sfântului Ioan?

*

1-Regele Ioan și Regatul lui Ioan

În primul rând, Evangheliile vorbesc despre tânărul apostol-ucenic imberb, Ioan, care, la Cina cea de Taină, stătea cu capul pe pieptul lui Hristos. De aici, și denumirea de **IOAN AL INIMII.**

Fiind **Ioan al Inimii**, el trebuia să păzească Inima lui Hristos. Iar Inima lui Hristos fiind rezumatul lui Hristos - Ioan al Inimii este păzitorul Inimii-în-Flăcări (“Le Coeur Sacré”) și al Graalului - care a-pe de o parte, este SMARALDUL căzut din fruntea lui Lucifer, atunci când acesta se prăbușea din Paradis, alungat de la fața Domnului; b-pe de altă parte, este același SMARALD, dar, de data aceasta, scobit pentru a primi SÂNGELE LUI HRISTOS - și a fi dus, de către Iosif din Arimateea, într-un loc necunoscut. De fapt – nevăzut: **Regatul Regelui Ioan.** Sau **Regatul Preotului Ioan.** Ioan - ca șef al Centrului Spiritual Tradițional al Lumii. René Guenon spune, în *Regele lumii*, p. 17: “Ceea ce

²⁷ - **Traian**=trans+ Ianus=Ianus-ul transcendent, Ianus de dincolo de ape, cel care a trecut podul ce leagă pământul cu cerul (cf. V.Lovinescu, *O icoană...*, p. 122).

²⁸ -Această teorie este, astăzi, intens dezvoltată și dezbătută cu puternice argumente, de Adrian Bucurescu (*Dacia secretă, Dacia magică* – Arhetip R.S., București, 1997-1998), Paul Lazăr-Tonciulescu (*Romania, paradisul regăsit* – Obiectiv, Craiova, 2003), Viorica Enăchiuc (*Rohonczi Codex – descifrare, transcriere și traducere*, Alcor Edimpex SRL, București, 2002), Dumitru Bălașa, Napoleon Săvescu etc. – toți bazându-se, însă, pe impresionanta lucrare a lui Nicolae Densușianu – *Dacia Preistorică* - publicată postum, în 1913 (reeditată de Editura Obiectiv, Craiova, 2003-2005).

complică lucrurile este faptul că, după unii, ar fi fost până la 4 personaje purtând acest titlu: în Tibet (sau în Pamir), în Mongolia, în India și în Etiopia (acest din urmă cuvânt având, de altfel, un sens foarte vag)”.

Ne oprim: Etiopia (Aithi+Ops)²⁹ înseamnă “țara celor cu capetele (fețele) arse” - înseamnă, de fapt, Țara Ocultă (Țara Celor Arși și Ocultați în Focul Sacru-Invizibil). Or, pe timpul lui Traian, erau două “Etiopii”, nici una corespunzând geografiei profane, ci doar geografiei sacre, al cărei semn este **Starea de Paradis= Starea de Fericire Spirituală: Dacia Felix și Arabia Felix** (cum menționează clar V. Lovinescu, în *Creangă și creanga de aur*). Numele Moldovei și Țării Românești, în Evul Mediu, este **Kara-Bogdania** și, respectiv, **Kara-Iflak** (kara=negru): deci, **turcii recunoșteau sacralitatea acestor teritorii, existența lor ca zone oculte!!!**

Tot V.Lovinescu, în *Mitul sfâșiat*, vorbește despre faptul că Iosif din Arimateea, în drumul său de ducere a Potirului Graal în Țara Verde (Țara Smaraldului)-Irlanda, la druizi, s-a oprit la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Țara Irlandei-Smarald - făcând popas în **Țara Sarasului**. Or, **Țara Sarasului este Nordul României** (Maramureșul și Nordul Moldovei), întrucât Dragoș Întemeietorul este “**comite de Saras**”. La fel, deci, și paredrul său - vărul Bogdan, co-întemeietor al Moldovei.³⁰

Ca să se vadă că, de fapt, cantitatea spațială este, totdeauna, anulată, în plan sacral, trebuie spus că Iosif nu a făcut “popas” în Țara Sarasului. Pur și simplu, el a asimilat calitativ două centre spirituale - opera de restrângere calitativă având ca final obținerea unui singur Centru al Inimii lui Hristos: **SARAS** (unde trei cavaleri au și fixat, pentru totdeauna, Graalul). **Moldova este Împărăția Verde**, dar este și **India-Centru Sfânt**. Iată două texte din V.Lovinescu, care susțin acest lucru³¹: “Sub numele de Sfânta Paraschiva, care înseamnă **VINERI-VENERA**, pe grecește, Sfânta Vineri e patroana Moldovei, și moaștele ei sunt păstrate la Iași. Culoarea lui Venus este **VERDELE**: în sensul cel mai larg, Moldova este reprezentarea exterioară a Împărăției Verzi. Cum Venus este și Luceafărul, ar fi temerar a spune că voievozii moldoveni reprezentau, înafară, pe Luceafăr, servindu-i, în același timp, ca acoperire, învăluire exterioară?” - și³²: “Și numele **INDIA** nu lipsește în România, nu numai în **Hunedoara - Inidoara - Indioara - Mica Indie**. O sărbătoare precreștină, la 24 iunie, în ziua de Sânziene, se numea **NEDEIA** (...). Dar și IniaDinia, personaj principal feminin din basmul Triști copii și Inia Dinia (Alexandru Vasiliu). Există și o mistică **NEDEIA CETATE** - în basmul Fiul vânătorului, din colecția P.Ispirescu - o Nedeia Cetate care(...) acum se află sub muntele Kăliman (...).”

Tărâmul misterios al “Regelui Ioan”, de fapt Rex et Pontifex, este numit, în calitatea sa de Centru Spiritual - **AGGARTHA**(Agharta)..

R. Guénon spune că tradiția primordială numește Centrul Spiritual al Lumii (deci, centrul în care este păzită, de către Regele Lumii-Preotul Ioan, care este **REX ET PONTIFEX**, tot conform tradiției primordiale): **Agharta** (Aghatha, Agharti). R. Guénon îl citează pe Saint-

²⁹ -R.Guénon, în *Mitul sfâșiat*, de V.Lovinescu: “cei arși de focul superior al Cerului Empireu, cei inițiați, ajunși pe treapta de puritate superioară, care locuiesc într-un centru inițiativ și în preajma lui, ținut căruia i se dă numele de Etiopia. De aceea, multe regiuni s-au numit așa”.

³⁰ -Cf. *Romanele Mesei Rotunde*, Univers, 1976, p. 81: *Povestea Sfântului Graal: Saras*.

³¹ -Cf. V.Lovinescu, *O icoană creștină...*, p. 42.

³² -Cf. V.Lovinescu, *Mitul sfâșiat*, pp. 156-158.: “Dragoș era cneaz de Sarasău (...). Numele prim, curat, al Sarasăului - este Saras (...). Iosif din Arimateea a dus Sfântul Vas în Marea Britanie, dar cu o etapă intermediară în Cetatea Saras. În această cetate domnea un rege numit **Evelac** cel Necunoscut-le Méconnu (...). **Valac** - **român**. Maramureșul este la distanță riguros egală între Iudeea și Marea Britanie. **Valac** sau **Vandalac** (...) înseamnă **Balaur** sau **Dragon** - **Dragoș**, care are în plus litera **Focului**. Dragoș (...) poate fi o supremă funcțiune inițiativă, al cărei titular, reînnoit la fiecare generație - și totuși același - purta simbolic numele de **Dragoș, Dragon, Valac Vandalac**. Este numele **Omului Primordial** [la început, omul a fost **ȘARPE**]. După Fabre d'Olivet: numele **DAC=îndulcire a numelui TRAC=DRAGON**(...). După ce a rămas câteva secole în Marea Britanie, Graalul a fost adus din nou, în Cetatea Saras, mai exact în <<templul spiritual din Cetatea Saras>>, de către Galaad, Regele Graalului, însoțit de Perceval și Bohor, toți trei înseamnă un dublu caracter - sacerdotal și regal. Ei formează un ternar; sub alte nuanțe, acest ternar se găsește în vârful tuturor ierarhiilor inițiatice din lume, cu dublu aspect”.

Yves: “cercul cel mai înalt și cel mai apropiat de centrul misterios se compune din 12 membri, care reprezintă inițierea supremă și corespund, între altele, zonei zodiacale”³³. Și continuă: “Or, această constituire se găsește reprodușă în ceea ce se numește consiliul circular al lui Dalai Lama, format din 12 mari Namshaus (sau Nomekhaus) și se regăsește, de altfel, pînă în anumite tradiții occidentale, mai ales acelea referitoare la Cavalerii Mesei Rotunde. Vom adăuga că cei 12 membri ai cercului interior din Agarthă, din punct de vedere al ordinii cosmice, nu reprezintă numai cele 12 semne ale zodiacului, ci și (am fi tentați să spunem <<mai degrabă>>) pe cei 12 Adityas, care sunt tot atâtea forme ale Soarelui, în legătură cu chiar aceste semne zodiacale; (...)cum Manu Vaivaswata este numit fiu al Soarelui, Regele Lumii are, de asemenea, Soarele printre emblemele sale.

Prima concluzie care se degajă este faptul că există cu adevărat legături foarte strânse între descrierile care, în toate țările, se referă la centre spirituale mai mult sau mai puțin ascunse, sau cel puțin greu accesibile. Singura explicație plauzibilă care poate fi dată este aceea că, dacă aceste descrieri se referă la centre diferite, așa cum pare în anumite cazuri, ele nu sunt, ca să spunem așa, decât emanații ale unui centru unic și suprem, așa cum toate tradițiile particulare nu sunt în fond decât adaptări ale mării tradiții primordiale”.

*

2-Metatron și Mikaël-Hristos

Spune R. Guénon, urmând *Kabbala ebraică*, în *Regele Lumii*, pp. 29-31:”Termenul de METATRON cuprinde înțelesurile de păzitor, de Domn, de trimis, de mediator; el este autorul teofaniilor în lumea sensibilă; el este Îngerul Feței, și de asemenea Prințul Luminii (*Sar ha-ôlam*) (...). Vom spune că așa cum șeful ierarhiei inițiatice este Polul terestru, **Metatron** este Polul ceresc, și își are reflexul în acela cu care este în legătură directă, urmând Axa Lumii. Numele său este *Mikaël*, Marele Preot care este jertfă și jertfire înaintea lui Dumnezeu. Și tot ceea ce fac Israeliții pe pământ este împlinit după ceea ce se petrece în lumea cerească. Marele Pontif simbolizează aici pe *Mikaël*, prințul Milei... În toate pasajele în care Scriptura vorbește de apariția lui *Mikaël*, e vorba de slava Shekinei³⁴. Ce se spune despre Israeliți se poate spune la fel despre toate popoarele cu o tradiție cu adevărat ortodoxă; cu atât mai mult trebuie să se spună despre reprezentanții tradiției primordiale, din care toate celelalte decurg și căreia îi sunt subordonate; acest lucru e în legătură cu simbolismul Pământului Sfânt, imagine a lumii cerești(...). Pe de altă parte, decurgând din ceea ce am spus mai sus, **Metatron** nu are numai aspectul de Milă, îl are și pe cel de Dreptate; el nu este numai Marele Preot (*Kohen ha-gadol*), ci și Marele Prinț (*Sâr ha-gadol*) și șeful oștirilor cerești, ceea ce înseamnă că este principiul puterii regale ca și al puterii sacerdotale sau pontificale, căreia îi corespunde propriu-zis funcția de mediator. Trebuie remarcat de asemenea că **Melek**=rege - și **Maleak**=înger, sau trimis - nu sunt, în realitate, decât două forme ale aceluiași cuvânt; mai mult, **Malaki**=trimisul meu (adică trimisul lui Dumnezeu, sau îngerul în care este Dumnezeu, *Maleak ha-Elohim*), este anagrama lui *Mikaël*.³⁵ Trebuie să adăugăm că, dacă Mikael se identifică cu **Metatron**, așa cum s-a văzut, el nu reprezintă totuși decât un aspect al lui; alături de fața luminoasă există o față întunecată și ea

³³ -Cf. R. Guénon, *Regele Lumii*, Rosmarin, Buc., p. 39.

³⁴ - **Shekina** - personaj legat de teologia iudaică, divulgând unul din numele lui Dumnezeu sau o ipostază a prezenței sale în lume. Revine cu alt sens în cabala medievală, reprezentând o entitate autonomă, ce mediază raporturile dintre Dumnezeu și lume. Tot în cabală, S. se contopește cu Dumnezeu într-o hierogamos, pentru a înfăptui unitatea desăvârșită. După comiterea păcatului original, ar fi început “exilul” Shekinei, drama mântuirii și răscumpărării, pentru a reface acea armonie inițială.

³⁵ -Această ultimă observație reamintește desigur cuvintele: “Benedictus qui venit in nomine Domini”; ele i se aplică lui Hristos, pe care **Păstorul** lui Hermes îl asimilează chiar cu *Mikaël*, într-un mod care poate părea destul de straniu, dar care nu trebuie să-i mire pe aceia care înțeleg raportul între **Mesia** și **Shekina**. Hristos este numit de asemenea **Prinț al Păcii**, și este, în același timp, **Judecătorul viilor și morților**.

este reprezentată de *Samaël*, care este numit și *Sar ha-ölam*; aici revenim la punctul de plecare al acestor considerații. Într-adevăr, ultimul aspect, și numai el, este geniul acestei lumi într-un sens inferior, **Princeps huius mundi**, de care vorbește Evanghelia; și raporturile sale cu **Metatron**, căruia îi este ca și o umbră, justifică folosirea uneia și aceleiași denumiri în sens dublu, și fac să se înțeleagă, în același timp, de ce numele apocaliptic 666³⁶, numărul Fiarei, este, de asemenea, un număr solar³⁷. De altfel, după Sfântul Hipolit, **Mesia** și **Anticristul** au, ambii, ca emblemă - LEUL, care este încă un simbol solar; aceeași observație ar putea fi făcută pentru ȘARPE etc. Din punct de vedere kabalistic, aici e vorba tot de cele două fețe opuse ale lui **Metatron** (...). Vom spune că tocmai această confuzie între aspectul luminos și aspectul întunecat constituie satanismul propriu-zis; și tocmai această confuzie o fac, involuntar, fără îndoială, sau din ignoranță (ceea ce e o scuză, dar nu o justificare), aceia care cred că descoperă o semnificație infernală în denumirea de **Regele Lumii**".

Deci, în linii mari, Metatron-Mikaël trebuie să fie numele Păzitorului-Domnului lojei iohanice, de pe Columna Traiană, despre care vorbește V.Lovinescu. Studiind și nota de subsol (nr. 16 la R.Guénon, nr. 37 la noi), care începe cu "Hristos este asimilat cu *Mikaël* etc." - devine tot mai clar că Hristosului din imagine lojei iohanice de pe Columna Traianică îi corespunde, în spiritualitatea românească anistorică - **Mikaël-Mihai Eminescu**.

Și tot R. Guénon, în *Simboluri ale artei sacre*³⁸, la cap. *Referitor la cei doi sfinți Ioan*, spune că **Ianus** se descompune în cele două jumătăți ale ciclului annual (ascendentă și descendentă), puse sub semnul celor doi sfinți Ioan (**deva-yana** ascendentă, perioada "veselă", și **pitř-yana**, perioada "tristă"). E un dublu sens în numele IOAN: **hanan**, în ebraică, are în același timp sensul bunăvoință - și cel de laudă. Rezultă că "**Jahanan**= a-îndurarea lui Dumnezeu, dar și **lauda lui Dumnezeu**. Primul sens ni-l dă pe Sfântul IOAN BOTEZĂTORUL, iar al doilea sens - pe Sfântul IOAN EVANGHELISTUL. **Îndurarea**=descendentă, **lauda**=ascendentă".

Mai e nevoie, oare, acum, după ce am adus aceste informații suplimentare, să mai subliniem chipul de IANUS BIFRONS, alcătuit de EMINESCU și CREANGĂ? Să mai reamintim, doar, că Ion Creangă zice³⁹ despre sine că este IMBERBUL (caracteristică a lui IOAN AL INIMII-Evanghelistul): "când mă vedeam în oglindă, barbă și mustețe ca în palmă".

V.Lovinescu are multe pasaje în care subliniază, în operele sale, legătura ocultă Eminescu-Creangă; prima, în ordinea importanței, o considerăm a fi cea deja citată, la p. 42 a cărții *O icoană...* Apoi, despre Creangă, afirmă în *Creangă și creanga de aur*, p. 14: "E posibil ca Ion Creangă să fi fost o piesă de racord între lumea exterioară și o organizație secretă de povestași, cu caracter inițiativ" - pentru a reveni, mai ferm, în *Mitul sfâșiat*, p. 119 (*Aspecte ale simbolismului inițierii*): "Problema lucidității lui Creangă este strict dependentă de aceea a existenței, în Moldova sec. al XIX-lea, a unui grup de deținători ai unui depozit inițiativ, căci în domeniul tradițional nupoți transmite decât ce-ai primit. Este o lege de o rigoare absolută."

³⁶ - Unii vorbesc de un smarald căzut din coroana lui Lucifer, dar aici e o confuzie care provine din faptul că Lucifer, înaintea căderii sale, era ÎNGERUL COROANEI (adică *Kether*, prima *Sephirah*), în ebraică *Hakathriel*, nume care are, de altfel, ca număr, 666.

³⁷ - Acest număr este format mai ales de numele Sorath, demon al Soarelui - fiind opus ca atare îngerului Mikael. Dar Soarele cu 12 raze îi reprezintă și pe cei 12 Adityas - cei 12 apostoli cristici (a se vedea semnificația benefică a numărului 666 la preoții zalmoxieni - cf. N.Densușianu, *Dacia preistorică* - Obiectiv, Craiova, 2003-2005 - dar și A. Bucurescu, *Dacia secretă*, Arhetip, Buc., 1997, și P.L.Tonciulescu, *Ramania, paradisul regăsit* - Obiectiv, Craiova, 2003). Căci *Ianua coeli*, prin inversarea simbolului, ia locul lui *Ianua inferni*. Această inversare (periodică sau simultană) stă în ordinea firii duble (celeastă și terestră): "Ceea ce este sus este ca și ceea ce este jos, dar în sens invers" - *I Corinteni*, XV, 42.

Cele două aspecte opuse sunt figurate mai ales de cei doi șerpi ai caduceului; în iconografia creștină, ei sunt reuniți în "amphisben", șarpele cu două capete, din care unul reprezintă pe Hristos și altul pe Satan (...). Să mai semnalăm că "Globul Lumii", ca insignă a puterii imperiale sau a monarhiei universale, apare adesea așezat în mâna lui Hristos, ceea ce arată de altfel că este emblema autorității spirituale ca și a puterii temporale.

³⁸ -Cf. R.Guénon, *Simboluri ale artei sacre*, Humanitas, Buc., 1997, p. 242.

³⁹ - Cf. Ion Creangă, *Opere*, vol. I, Minerva, Buc., 1970, p. 200.

Ei bine, sublinierile ulterioare, din pasajele despre legătura Eminescu-Creangă, nu credem a fi făcute decât pentru a deveni, pentru noi, relevantă continuitatea și eficiența acțiunii anticeii masonerii COLLEGIA FABRORUM, care lucra la producerea osmozei dintre simbolurile vechi și cele noi. În cazul LOJEI IOHANICE, al cărei nivel superior (Eminescu-Creangă) îl discutăm acum, osmoza trebuia făcută între **simbolurile rurale și simbolurile cetății**, între **simbolurile solare și cele lunare**, între **simbolurile creștine și cele pre-creștine**. Și, evident, nu doar atât.

Iată ce mai zice V.Lovinescu⁴⁰: “Ciubăr-Vodă (Păzitorul Graalului, ascuns sub nomenclatură românească) este emblematic o permanență în istoria Moldovei, suportată de o individualitate, manifestându-se în curgerea vremii, de-a valma în istorie, în folclor și în ceea ce se numește literatura cultă. Referitor la aceasta din urmă, se întărește presupunerea că anumite tradiții, anumite mituri despre personaj, erau deținute de grupuri secrete, compuse din cetățeni mai ales, dar și din țărani cu calificări inițiatice, <<slabi la minte, dar tari la vârtute>>; altfel spus, acești țărani puteau fi deficienți în înțelegerea noțională a lumii - ceea ce e departe de a fi un defect, cum erau colegii lui Creangă la Fălticeni - dar cu o compensatoare, vastă înțelegere a aspectului mitic al universului; acesta era sensul primordial al cuvântului **virtus, virtute**, sinonim cu **calificare inițiativă**.”

Enigmatică prietenie, frăție de cruce dintre Creangă și Eminescu, și-ar putea avea una din explicații în cele spuse; o dăm ca ipoteză. Rătăcitor prin luceferi, gata în orice clipă să evadeze în imponderabilitate, dizolvându-se în Okeanos ca Homunculus al lui Goethe, Eminescu este tras în jos, spre Misterele MAMEI, de Mistagogul său humuleștean. Silenul de pe Ozana amintește existențial, fără nevoia vorbelor, că orice teofanie se nălucește, se risipește dacă nu se încarnează în humă⁴¹, în pământ, în viscerele lui, care sunt peșterile sacre ale munților - fapt pe care pletosul adolescent era prea ușor înclinat să-l uite. Percepem cântecul și jocul șoimanelor pe nori, pentru că pământul ține isonul; geamătul MAREI MAME prinde trup din pricina planului de refracție teluric.

Creangă este cutia de rezonanță a lui Eminescu.”

Cei doi vorbesc, în cadrul aceleiași duble semantici, ocult osmotice, despre Centrul Spiritual al Lumii⁴²: “Guenon spune că, în mod real, există în Asia Centrală, ca și în America și poate altundeva, peșteri și subterane în care anumite centre inițiatice au putut să se mențină de secole⁴³. La Creangă găsim (...) tradiția **Mănăstirii de Tămâie**, a cărei descriere corespunde întru totul celor spuse mai sus. Și atunci ne credem îndreptățiți să susținem că <<palatul din peșteră, care este o adevărată feerie>>⁴⁴ - după notațiile scenice ale lui Eminescu, și Mănăstirea de Tămâie a prietenului său Creangă, sunt unul și același lucru.”

Adică Agarttha⁴⁵.

V.Lovinescu face, întâi, o afirmație “nedemonstrabilă”, la p. 96, din *Incantația sângelui*: “După părerea noastră, nedemonstrabilă, Creangă a avut un rol de PREZENȚĂ pe lângă Eminescu, ceea ce înseamnă că Creangă era adevăratul SUPERIOR NECUNOSCUȚ, ca să mă exprim printr-o formulă masonică”.

Prudența lui V.Lovinescu, din pasajul citat mai sus, este cel puțin salutară - căci în *O icoană...*, la p. 46, are revelația, în timp ce vorbește despre “Luceafărul dintre coarnele Bourului, reprezentat în exterior de voievodatul moldovean, până astăzi, MUȘATINUL ascuns, în cine știe ce peșteră, sau fund de codru, ținând la piept Floarea de Amin⁴⁶ (...) .

⁴⁰ -Cf. V.Lovinescu, *Incantația sângelui*, Institutul European, Iași, 1993, pp. 94-95.

⁴¹ -Curioasă asonanță între humă și Humulești, între Ozana și “Hosana - întru cei de sus”.

⁴² - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 110.

⁴³ -R. Guénon, *Le Roi du Monde*, Paris, Gallimard, 1958, p. 74.

⁴⁴ - Mihai Eminescu, *Grue Sânger (tragedie)* - în G.Călinescu, *Opera lui Mihai Eminescu*, Buc., EPL, 1969, p. 75 și următoarele.

⁴⁵ - Agarttha – Centru Spiritual subpământean, în tradiția hindusă.

⁴⁶ - V.Lovinescu, *O icoană...*, p. 46: “Floarea de Amin e identică cu ruja care cântă în cosița Ilenei Cosânzenei, de care se minunează Dumnezeu și îngerii”.

Menționăm un fapt semnificativ, pentru acela care nu crede în hazard. **Numele lui Eminescu este AMIN**⁴⁷(s.n.).

Da. Regele-Preot al LOJEI IOHANICE, MUȘATINUL ASCUNS (Frumosul-Făt-Frumosul Solar, dar Soare Ocult, Soare Negru) s-a refugiat în “peștera” ignoranței și orbeniei oamenilor normali, în peștera istoriei, într-un secol al Golemilor-mașinării - și s-a înscris la “starea civilă”. Se numește MIHAI EMINESCU. N-a știut nimeni acest lucru? L-am presimțit mulți - și până astăzi, presimțirea a avut vreme să devină revelație. Să-i vedem loja de inițiere efectivă, acestui MAESTRU .

*

Neamul românesc, cel puțin în secolul al XIX-lea (dar noi știm, secret, că, sub alte nume de stare civilă, “faptul” sacru călătorește, sfidând istoria, din secole anterioare, în secole ulterioare secolului XIX) - și-a consacrat oculul o LOJĂ IOHANICĂ, pe care toată lumea a privit-o și încă o privește, fără s-o vadă. V.Lovinescu spune clar, definitiv, numele MAESTRULUI lojei: “Menționez un fapt semnificativ, pentru acela care nu crede în hazard. NUMELE LUI EMINESCU ESTE AMIN”(s.n.).

Bine. Știm, deci, că MAESTRUL lojei iohanice emergente (oarecum) a sec. Al XIX-lea este Eminescu: AMIN înseamnă: a- Confirmarea-Subsumarea Treimii; b- Desăvârșirea ca Revelație și Epifanie într-o Sfântă Treime.

Cine sunt, însă, membrii lojei iohanice?

Răspunsul la această întrebare dovedește că ghicitoarea “Mănăstire-ntr-un picior/Ghici , ciupercă, ce-i?” - nu este creație a copiilor pentru copii, ci creație a îngerilor-“mușaiilor”, pentru îmbătrâniți-complăcuți între cojile-keliphoturi⁴⁸. Căci relațiile lui Amin-Eminescu sunt “la vedere”, emergente, știute “de toată lumea” - cu TREI IOANI: ION Creangă, ION Luca Caragiale și IOAN Slavici.

“Și ce dacă?” - va spune robul keliphot-urilor. Nu-i chiar așa, stimabile.

Dacă “Fiecare lucru manifestat este o literă divină” - trebuie să vedem dacă numele manifestate n-au corespondent în nume nemanifestate (ocult manifestate, divin-potențiale). Dacă nu cumva avem de-a face cu nume ca indicații de funcții și relații divin-oculte - **“vitale” pentru menținerea flăcării spirituale a Neamului Românesc.**

ION CREANGĂ trebuia, conform logicii profane, să se numească Ion Ștefănescu (așa și este prins în registrul matricol al seminarului de la Fălticeni - a se vedea replica lui Trăsnea, din *Amintiri*, comentată de însuși autorul demersului anamnetic, Ion Creangă: “Ștefănescule (căci așa mă numeam la Fălticeni), astăzi nu mai mergem la școală”etc. Așa și este normal, într-o epocă patriarhală, în care numele de familie este luat după tată, nu după mamă. De ce, atunci, CREANGĂ?

Cineva care este din neamul lui **Ciubăr-Vodă, adică al Regelui Graalului**⁴⁹ și al **Sângerului (Sfântul Înger) cu Creanga de Aur**⁵⁰ și care, ca și Eminescu, este cunosător al

⁴⁷ - V.Lovinescu, op. cit, p. 44:”AMIN este forma, în Orientul Apropiat a monosilabului sacru AUM - Alfa și Omega oricărei înțelepciuni (...). Hiram-Amon=Arhitect - de unde rezultând Amin - acest cuvânt exprimă în ebraică și arabă: **fermitate, constanță, fidelitate, credință, sinceritate, adevăr** (...). Amon (egipt.) = **ascuns și misterios; Oraș al Phoenixului** (egipt.). Supranumele lui MAHOMED=AMIN”. Iar la pp. 45-46: “Iisus spune că AMIN este rezultatul întregii rugăciuni. Oricine îl pronunță cu ușurință își nimicește rugăciunile. Rugăciunea invocă pe Dumnezeu, ne unește cu Dumnezeu, deschide pentru noi comorile mizericordiei Sale și, prin cuvântul AMIN, dacă e spus cum trebuie spus, luăm în posesiune aceste daruri (...). AMIN= începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor(...) cu acest nume, Dumnezeu a creat lumea (spune Sfânta Ana Katerina Emmerich, citată de V.Lovinescu, în *O icoană*..., pp. 45-46.).

⁴⁸ - **Kelifa** (pl. kelifot)=coaja, învelișul lucrurilor (ebr.).

⁴⁹ - Cf. V.Lovinescu, *Incantația sângelui*, Institutul European, Iași, 1993, pp. 100-126: “(...) Elementul care unifică șirul voievodal prin veacuri (...) se spune că ar fi un sânge **blestemat** (...) e mult mai just să definim acest sânge după datele tradiționale, ca fiind venin infinit de prețios, VITRIOLUL, ostil vieții și morții, așa cum se întâmplă totdeauna cu sângele neamurilor alese, adevărate neamuri regale și sacerdotale, *races-faëes*. (...) Mușatinii sunt Ciubărești (...) **Găsim în opera lui Eminescu elementul unificator, de care am vorbit mai sus, definitor al neamului mușatin, specificație a OMULUI PRIMORDIAL-ARCHANTHROPOS, în numele unui neam și al unei dinastii** - s.n. (...) . Elementele baze ale strigătului și numelui său (COCORULUI - care zboară în unghi ascuțit, ca vârful lăncii Graalului, conducând la **Nedeia Cetate!** - și simbolizează **Axa Lumii**) se reduc la **GR** sau **KR**. Le găsim în numele arhaic al Grecilor, Graii, în **cuvânt** sau

Cetății Focului-PIPIRIG⁵¹ - sunt două versuri din Eminescu , în *Miron și frumoasa fără corp*⁵²: “De la râșniță la Dane [n.n.: se trimite, mitologic, la **Bogdan** - Bog=Dumnezeu, Dan=judecată - s-ar putea să fie un feminin construit, al lui DAN – prin CARE FEMININ SĂ SE SUGEREZE zânele] /Și la borș de **Pipirig**” [s.n.] - “Pipirigul vegheat de două vârfuri simetrice, numite Chițigaia Bună și Chițigaia Rea” - chițigaie=cucuvaie=pasărea intelectuală, pasărea Athenei - loc unde V.Lovinescu găsește prilej să întrebe, retoric: “Din mii de sate, Eminescu nu a putut găsi altul? Ce e cimilitura aceasta grotescă? (...) **Complicitatea Eminescu-Creangă nu este mai mult decât insinuantă?** – s.n.”) - un astfel de “cineva” nu era **suficient** (nu spunem “relevant”, căci numele de ȘTEFAN vine de la COROANĂ-KETHER, vârful arborelui sephirotic), având în vedere funcția lui complexă, de mediator între lumi, să se numească ȘTEFĂNECU.

Ar putea răspunde unii, puțin convingător, sau deloc convingător, în forma răspunsului: “s-a numit CREANGĂ , pentru că pe mama sa o chema Creangă”. Cum ar fi mai convingător răspunsul? Să încercăm altfel: “Pentru că pe mama sa o chema SMARANDA Creangă.” Și SMARANDA este SMARALDA - și Smaraldul este piatră luciferică și cristică, în același timp (a se vedea și cele două chipuri de Sfinți IOAN, ale anului, dominat de IANUS BIFRONS): da, piatra căzută de pe fruntea lui Lucifer, cum mai spuneam, anterior acestor rânduri – dar și SMARALDUL scobit-cercetat întru concavitățile INIMII APRINSE - Sacré Coeur) și transformat (de fapt, revelat DOAR!) în Potirul Graal, în care este fixat alchimic sângele lui Iisus Hristos Răstignitul (care este, funcțional, și ÎNGERUL FEȚEI și PRINȚUL LUMII, adică METATRON - **Polul Ceresc**; numele său este “MIKAËL, Marele Preot care este jertfă și jertfire înaintea lui Dumnezeu (...). Marele Preot simbolizează aici pe Mikael, Prințul Milei”⁵³). SMARALDUL trebuie dus, de Iosif din Arimateea, în ȚARA PREOTULUI (**rex et pontifex**) IOAN, care, în cele din urmă, este ȚARA SARASULUI - identificată geografic cu Nordul României (Maramureșul, de unde se scoboară cuplul voievodal paredru Dragoș [Dragonul Sacru]-Bogdan [Judecata lui Dumnezeu] , identificabil cuplului sephirotic Justiție-Mizericordie - dar și strămoșii lui Creangă ION - atât din partea lui **David=Cel-Trimis-și-Bun, bunicul** - cât și din partea lui **Ștefan-Încoronatul**).

Ion Creangă își marchează, astfel, prin nume, atât apartenența la LOJA IOHANICĂ, protejat-dominată de AMIN, cât și rolul său de stăpân al Crengii de Aur și al Focului-Știință Sacră a Primordiilor. Ion Creangă marchează , prin nume, apartenența la topos-ul sacru al **Nordului**

limbă - care se mai zice și **GRAI**, iar în aspectul regal - Karl, devenit Kral, apoi Kra(i). **Grai** e sacerdotal, **Krai** este și regal. (...) **KR** se află în **coroană, Krone**, principiul dublei puteri, sacerdotale și regale Sefira supremă din Arborele Sephiroth, numită Kether, înseamnă Coroană, în divinis. Legătura acestei rădăcini cu **Graalul** este vizibilă(...). Graalul conține sângele divin, deci numele **Gruu Sânger** devine(...) **Sangraal** – Sânt Graal, Sangreal, adică **Sânge Regal**, dar și **Sânge Real**, indicând precis **Prezența Reală a Divinității în Sângele Sfânt** – s.n(...). Graalul este adus de un înger, identic cu păsărica, deasupra arbustului (...) e mai firesc să presupunem că pasărea divină era un **Cocor** și că strigătul său onomatopeic, **KRA**, era un **Mantra** (formulă rituală; sunet) care devenea **Yantra** (imagine rituală), spațializându-se în cupă și licoare interioară, **venin și balsam**(...). **Sânger** este o contracție a lui **Sân și Înger** – **Sfântul Înger**(...) **Și Ciubăr Vodă și Gruu Sânger sunt Regi ai Graalului; dar cum rege al Graalului nu poate fi decât unul singur, înseamnă că e vorba de aceeași ființă fără nume, deși mirionimă** – s.n(...). Începutul noii ere a lui Manu este ceea ce, în antichitate, era numit VÂRSTA DE AUR, simbolizată de Copilul cu Pieptul de Aur al Pescarului. Această bruscă îndreptare o face MATSYA-AVATARA (**Avatarul Pește** - **Peștele este simbolul lui Hristos**), ultimul din Avatarele ciclului trecut și primul din cele 10 Avatare Majore ale ciclului al X-lea. **Ciutura și Ciubărul sunt cvasi-identice** – s.n. (...) . În romanul *Grand Saint Graal*, toți cavalerii Graalului sunt hrăniți printr-un pește pescuit de Alain; de aceea, cavalerul acesta avea numele de **le riche pêcheur**, titlu care s-a transmis dinastiei Graalului. Băiatul devenit **le riche pêcheur**, prin darurile Peștelui, este deci Rege al Graalului(...). **Ciutura cu Peștele Primordial în ea nu este altceva decât cupa Graalului** – s.n. (...) “.

⁵⁰ -Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 122.

⁵¹ -Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 137: “Pipirig (de la **pyrhos=foc**), satul lui David Creangă, bunicul lui Ion Creangă, satul lui Moș Dediu și Ciubuc Clopotarul, când au descălecat din Ardeal, deci și al lui Ciubăr Vodă, prin faimoasa cumătrie de care vorbește Creangă.”

⁵² - Cf. V.Lovinescu, op. cit., p. 137: ”Miron vine de la grecescul MIRON - care înseamnă Miră și Balsam (smirnă), pe care al treilea Mag îl oferă în omagiu copilului divin, însumând în el Aurul și Tămâia, puterea regală și sacerdotală”.

⁵³ -Cf. R.Guénon, *Regele Lumii*, Rosmarin, Buc., 1994, p. 29.

(Locul Divinității!) - al **Capătului Polar**, orientat spre Steaua Polară, dar și loc al **Grădinii Hesperidelor**. Topos Sacru al Axei Spirituale terestre și românești, deopotrivă.

Nordul Țării este o zonă sacră, din care izvorăsc AMIN-ul (din Ipotești și Cernăuți - orașul Negrului Ocult, în care a început, probabil, aventura Soarelui Negru, numit și Luceafăr), JOHANNES-ul (Regele-Preot IOAN - Monarhul Ascuns al lui Guénon și V.Lovinescu) și MIKAËL-ul (nu doar MIHAI Eminescu, ci și MIHAIL Sadoveanu - șeful masoneriei interbelice românești, deci posibil urmaș-continuator al unei loje iohanice românești, în sec. XX). Neuitând semantica lui MIKAËL (cel vădit de Dumnezeu), nu uităm nici că, de la 1870, începe EPOCA SPIRITUALĂ MIHEALICĂ a Pământului, epocă prin care se înlătură, treptat, efectele epocii gabrielice (se înlătură, treptat, materialismul pozitivist - și proclamă supremația Spiritului, revoluționând, astfel, biologicul și înfrângând legile eredității, cu toate efectele lor malefice, împovărătoare). Loja iohanică a Aminului-Eminescu prepară spiritual temelia epocii mihaelice.

Revenind la numele lui Ion Creangă - de CREANGĂ, nu trebuie să oitem deloc nici ceea ce spune mai puțin dotatul (din punct de vedere spiritual) James George Frazer, în studiul **Creanga de aur** - și, mai ales, ce spune V.Lovinescu, în studiile sale din Creangă și creanga de aur, Mitul sfâșiat, Incantația sângelui și Interpretarea ezoterică a unor basme și balade românești: CREANGA DE AUR este din Rai - și este semnul inițiaților. Ion Creangă nu este, în plan inițiativ, un **nume**, ci **indicator al funcției sacrale**, ca **misiune**, ca **oficiu de legătură** între planul divin și planul terestru (dar și între Amin-Maestrul Hristos - și ceilalți doi membri ai lojei iohanice): ION - cel care aparține lojei iohanice (adică Arca Spirituală a unui ev); CREANGĂ - Inițiatul și păstrătorul Cheilor Inițierii, prin voia Aminului-Mastru, căruia îi este, mistic, și paredru. În definitiv, Ioan Evanghelistul, Ioan al Inimii - stând cu capul pe Inima lui Hristos, se identifică cu ea: **el aude-stăpânește, astfel, PARASHABDA - Sunetul (și Ritualul) Primordial, pe care îl reimpune, pentru reordonare (renaștere spirituală, întru mântuirea în starea de Paradis) omenirii-lume.**

Deci, în șirul celor trei din loja iohanică, Ion Creangă este PRIMUL, pentru că este **CREANGĂ** - și nu doar **ION-IOAN**.

Ceilalți doi sunt ciudați, prin poziția și prin cvasi-anonimatul funcției: fac parte din loja iohanică, dar nu ca ÎNAINTEMERGĂTORI - nu consubstanțiali cu Sunetul și Ritmul Inimii Cosmic-Divine (cu PARASHABDA), nu au ce schimba reciproc, ca parolă și esență, cu Maestrul. Ei așteaptă inițierea: asupra lor se va pogori harul, dar postura lor este una mai pasivă - chiar, într-o oarecare măsură, neîncrezătoare și repulsivă. Inițierea, pentru ei, nu a ajuns și va ajunge cu greu să însemne DELICIUL SUPERIOR, ascultarea "muzicii sferelor". Ei sunt încă timorați, încă marcați de nivelul "corvoadei" inițierii. Asupra lor apasă, greu, pământul - ei ascultă mai curând freământul steril al **borborosului**, decât **armonia astrală**. Aceasta nu înseamnă că nu va veni, și pentru ei, vremea respirației "aerului tare", a PRANEI sacre - că nu va veni, și pentru ei, ceasul AGON-ului sacru, al agoniei ca dans al schimbării fundamentale, revoluționare, a logos-ului ființei. Căci ei alcătuiesc - să nu uităm! - loja revelației Inimii lui Hristos.

Deocamdată, însă - ei nu sunt tot atât de relevanți în plan sacral - cum este "cel aplecat înainte", spre comuniunea secretă și totală cu Maestrul-Amin: **Regele (Preotul) Ioan al Crengii de Aur - și al Smaraldului.**

Observăm clar că V. Lovinescu pune problema, în mod repetat și insistent, a consubstanțialității oculte, fascinatorii, dintre Eminescu și Creangă - iar nu dintre Eminescu și Caragiale sau dintre Eminescu și Slavici.

Și totuși, este foarte ciudată lipsa de informații (totală) în ce privește cunoașterea reciprocă dintre CARAGIALE și CREANGĂ - deși, din punct de vedere profan chiar, au stat, ani de zile, în aceeași cameră: "loja" JUNIMII lui Maiorescu, camera cenacliștilor din Casa Pogor - amândoi cunoscând foarte bine și admirându-l pe același om - pe Eminescu (dacă Ion Luca

Caragiale își manifestă, profan, admirația, abia în postumitatea eminesciană - în schimb, Creangă îl denumește, deși Eminescu era mult mai tânăr, BĂDIE (BĂDIȚĂ): nu pentru că Eminescu era orășean, ci pentru că BĂDIE este denumirea rangului inițiativ suprem, într-o lojă inițiativă tradițională: a se vedea reluată această terminologie, cu exact aceeași semnificație, de ordin eminent spiritualist, în “lojele” legionare ale lui Corneliu Zelea Codreanu - CUIBURILE - în care se pregătea “zborul” spiritual al inițiatului).

Șerban Cioculescu tace, cu obstinație, în cartea sa *Viața lui I.L. Caragiale*⁵⁴ - când e vorba de relația Caragiale-Creangă, de parcă cei doi nici nu s-ar fi văzut la față, de parcă Eminescu nu l-ar fi conjugat în aceeași paradigmă sacrală.

Despre Slavici, se știe (nu doar prin Șerban Cioculescu sau George Călinescu - ci prin mărturiile unor prieteni și cunoscuți ai celor doi, neajunși “celebri” nu cât membrii lojei iohanice românești - dar nici măcar cât cei doi critici citați mai sus) că Slavici l-ar fi cunoscut pe Caragiale - mai ales în perioada celor doi ani de la ziarul *Timpul* - când erau colegi de redacție. Ciudată este și legenda despre greu-vorbitorul, greu-scriitorul, greu-exprimatorul de limbă românească - Slavici. Doar LOJA IOHANICĂ este, în primul rând, loja Logos-ului, loja lui Parashabda - a Sunetului Primordial-Sacral, impus de Inima Cistică. Se spune că Eminescu îi “corecta” caietele cu povești, povestiri etc. Cum se potrivește, însă, imaturitatea (pretinsă) lingvistică a lui Slavici - cu postura sa de inițiator al românilor - într-o gramatică “pentru propriul uz” al “Treimii Redacționale”(dar “propriul uz” al divinității - devine ritualul umanității...) - în TOPICĂ ROMÂNEASCĂ?⁵⁵

O CARTE A LOGOS-ULUI ROMÂNESC - pentru “uzul propriu”...Nu merge: în loja iohanică se prepara, se vede treaba, o **Carte a Logos-ului Ideal (adică: Recuperat Sacral) Românesc**. Dar rămâne mirarea: Slavici preia sarcina TOPICII. Or, ȘTIINȚA TOPICII, în orice limbă, presupune o finețe interioară deosebită, în raport cu Logos-ul. Presupune cel puțin tot atâta finețe a cunoașterii limbii, cât și sintaxa: TOPICA este microcosmosul imergent al Logos-ului, așa cum SINTAXA este macrocosmosul emergent al Logos-ului.

Pentru noi este clar că Slavici era un inițiat în Sunetul Primordial - iar legenda despre “corectarea” caietelor sale de către Eminescu conține tocmai descrierea mecanicii **aparente-emergente** a inițierii întru Logos - omițând, cum e și firesc pentru o relatare profană, undele energetic-spirituale care-i cuprindeau pe amândoi, pe Maestru și pe Ucenic, în vârtejul lor, aducându-i în starea de ek-stasis lingvistic - fixați în centrul vârtejului sonor al Logos-ului-Caiet (aici e locul, credem, a aduce aminte că GRAAL înseamnă și VAS și CARTE : **cupă=Grasale, carte=Gradale**⁵⁶ - iar despre “corectarea” Cărții-Graal putem sune că este, de fapt, RECTIFICAREA alchimică a Logos-ului, acel faimos VITRIOL - **Visita Interiore Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem** - “Vizitează părțile interioare ale Pământului, prin rectificarea vei găsi Piatra Ascunsă”; PIATRA ARUNCATĂ de “zidarii nebuni” și transsubstanțiată de Hristos în PÂINEA VIEȚII ETERNE - piatra aruncată, tocmai spe a fi căutată, în vederea desăvârșirii operei cosmic-arhitectonice - căci ea va deveni **CHEIA DE BOLTĂ** - cheia de deschidere a Porților Paradisului, în urma efortului inițiativ de construire a edificiului sacral - Templul Logos-ului, Templul Rugăciunii Reintegratoare în Sacralitate).

Întorcându-ne la problema CARAGIALE - ne frapează cel puțin două lucruri:

⁵⁴ - Șerban Cioculescu, *Viața lui I.L. Caragiale*, Hyperion, Chișinău, 1992.

⁵⁵ - Cf. Șerban Cioculescu, op. cit., p. 194: “Treimea gramatică (n.n.: Eminescu, Caragiale, Slavici, reuniți în redacția *Timpului*) s-a hotărât chiar să alcătuiască o gramatică **numai pentru propriul uz** (s.n.), urmând ca Eminescu să scrie etimologia, Caragiale sintaxa și Savici topica...”

⁵⁶ - Cf. V.Lovinescu, *O icoană...* (*Voinicul cel cu cartea în mână născut*), Cartea Românească, Buc., 1996, p. 67: “Graalul este o cupă (*Grasale*) și o carte (*Gradale*)”etc.

a- în primul rând, traducerea numelui său de familie (Caragiale) trimite fie la SPIN NEGRU, fie la MĂRĂCINE NEGRU⁵⁷ - oricum, trimite la COROANA CRISTICĂ A CALVARULUI (pusă sub semnul lui Negru-Mistic). Adică, este COROANA OCULTĂ (și ocultată), în care CALVARUL SOTERIOLOGIC și ISPITA LUCIFERICĂ SUPREMĂ (acel “Eli, Eli, lama sabachtani?” al supremei “rătăcirii”-năuciri existențiale, al labirintului infinit al ființei, în finitul clipei de rătăcire-aiurare-despletire a Logos-ulu) - aduc aminte de cele două fețe ale lui Ianus, formate de cei doi Sfinți IOANI: **Botezătorul** (fără otravă - cu Logos-ul-AMRITA – putnic, dar seducător, coagulant) și **Evanghelistul** (cu otrava subtilă a Logos-ului Suprem, Amoral: VITRIOLUL - **care arde-transfigurează**).

Mitul despre I.L.Caragiale este al CELUI CARE NU RÂDE NICIODATĂ (doar rânjește, obosit, caustic, amar, ca și Lucifer-Bătrânul de sub Lumi, sau dintre Lumi) – și ai cărui **solzi-ochelari** sclipesc ca **ochiul de balaur**, sau ca **ochiul rece al Luceafărului-Lucifer** - sau ca **solzii Dragonului** (rudă de sânge cu Dragoș de Sarasău și cu Grue-Sânger [Sânge de Înger] - și ei conducători și aparținători ai unei loje iohanice susținătoare a pământului spiritual românesc). Prin aceasta, I.L.Caragiale este integrat special în **loja Luceafărului-Amin**, în **loja iohanică a Dragonului Românesc**. Caragiale are poziția **intermediară**, între GARDIENII și RECTIFICATORII săi spirituali: Creangă și Slavici. Slavici este RIGUROSUL, ARHITECTUL, TĂCUTUL - și totuși...SLĂVITUL, sau cunoscătorul interiorului Cuvântului-Slovă (slova/slava=cuvânt). Cei doi (Creangă și Slavici), unul **jovial**, celălalt **sobru** (unul **diurn**, celălalt **nocturn**), trebuiau să-l echilibreze spiritual pe complexul I.L.Caragiale - dar, vorba lui Arghezi: “lăsând întregă dulcea lui putere” - putere a **veninului cunoașterii luciferice** (VITRIOL). Fără piatra ispitei demonice, fără **piatra aruncată** - nu se poate concepe actul recuperării pietrei-cheii de boltă, actul transsubstanțierii, al transgresării pietri, în pâine euharistică.

b- În al doilea rând, dubla numire a Spinului Ocult Cristic (cu Trandafirul Revelației răsărind, obligatoriu, ca finalitate a inițierii în loja iohanică) dă de gândit: ION+LUCA. Cei doi stâlpi ai Evangheliei (=Bunei Vestiri): Logos-ul Pur+Logos-ul Imaginat [Logos-ul “Muncit”-Dinamic]⁵⁸. În limbajul lui Rudolf Steiner, **Logos-ul Cunoașterii Inspirate și Intuitive+Logos-ul Cunoașterii Imaginative**. I.L.Caragiale, prin “hrănirea” sa inițiativă, dinspre stânga și dinspre dreapta (Slavici, respectiv Creangă), a devenit THULE-BALANȚA, echilibratorul între LOGOS-UL PROIECTIV și LOGOS-UL OPERATIV (Lucianic)⁵⁹. Între Logos-ul Proiectiv-Iohanic - și cel Dinamic-Lucianic - se instaurează Eterna Interogație Luciferică a Lumii și a Originii ei. Ba chiar putem vorbi, în cazul lui I.L.Caragiale, de

⁵⁷ - Cf. Ș.Cioculescu, op. cit., p. 20: “(...)din **caratali** (pe turcește **spin negru**), nume grecesc de familie, ades întâlnit la grecii de pe țărmul european al Mării Negre și din Asia Mică(...). Batzaria a răspuns arătând adevărata rostire turcească și semnificativă a acestui nume, **cara-ceali** (**mărăcine negru**) și precizând că în Macedonia sunt numeroase familii, de origine română sau albaneză, TALI - și derivatele lor cu prefixe. (Menționăm că I.L.Caragiale spune, într-o scisoare, că e viță de IDRIT - din **insula** Idria: deci, este **Cel-din-Insulă**, ca și Ioan al Apocalipsei - din **INSULA** Patmos) - s.n.” - comentăm noi: **Insulă**=tărâmul inițierii, în care se suspendă “legile” existențial-funcționale profane.

⁵⁸ - Cf. Rudolf Steiner: **Evanghelia lui Ioan** (se sprijină pe cercetările cunoscătorilor **inspirați și intuitivi**.)+**Evanghelia lui Luca**: “Cele trei trepte ale cunoașterii Universului: I-cunoașterea imaginativă; II-cunoașterea inspirată; III-cunoașterea intuitivă. Cunoaștere imaginativă posedă posedă cel a cărui privire spirituală vede sub formă de imagini cea ce se află în spatele lumii simțurilor, într-o măreață panoramă de imagini cosmice, care însă nu sunt prin nimic comparabile cu cele care se numesc imagini în viața curentă (în primul rând, pentru imaginile cunoașterii imaginative nu există legea spațiului tridimensional). (...) Imaginați-vă o lume plină de asemenea forme colorate pestriț, mișcându-se și transformându-se fără încetare (culorile corespunzând ființelor spirituale). Nici una dintre Evanghelii nu a expus cu atâta claritate **evenimentele**, ca autorul **Evangheliei lui Luca** - prin “servitori ai Cuvântului” - care descriau ce vedeau, cu ajutorul expresiilor **inspiraților**.”

⁵⁹ - Cf. V.Lovinescu, **Incantația sângelui**, Institutul European, Iași, 1993, p. 125: “**Ciutura (Ciubăr)** cu **Peștele Primordial** în ea nu este altceva decât **Cupa Graalului**, cu conținutul ei divin, așa cum apare în Tradiția Primordială. **Peștele** legitimează această atribuire. **Fântâna**, ca în toate satele noastre vechi, este în realitate o **cumpănă**, deci o **balanță**. Or, **balanța** este hierogliful **Centrului Suprem**, TULA (=BALANȚĂ, în sanscrită) și a o cumpăni când în jos, când în sus, în mod distributiv, este atributul esențial al **Polului**, al Regelui Lumii. Or, această funcție atrage după ea, *ipso facto*, pe aceea mai nouă, de **Rege al Graalului**. Sunt nedespartibile”.

Demonul-Logos - Antilogos: are plăcerea de a savura savant Neantul obținut prin dezintegrare, prin a Logos-ului. Și deci, a RITUALULUI-OM.

Iată de ce I.L.Caragiale nu vede și nu este văzut de membrii lojei iohanice - ci doar de Maestrul Amin: pentru că el este Axul Balanței, “hierogliful Centrului Suprem”. Iată de ce I.L.Caragiale și Maestrul Amin se adapă din aceeași oglindă-fântână - pentru că doar ei doi își pot revendica, concomitent, nedisimilabil, rolul de THULE (Fântâna-Balanță, Centrul Spiritual al Vechilor Germani, care sunt rude de sânge cu **dacii**; aceștia din urmă, după Iordannes Gotul, le erau germanilor **dux** - conducători spirituali - și **germanos=frați mai mari** - sau, în unele tălmăciri, **frați gemeni...**): Fântâna-**Veronica**⁶⁰ (Micle). Amanții ADEVĂRATEI IMAGINI (ICOANE) nu puteau fi, concomitent, decât Maestrul Amin și Luca-Maestrul Imaginii (altoit peste Ioan, Maestrul Vibrației Cosmice). Creangă și Amin se întâlnesc, până la consubstanțialitate, în Miezul Sunetului-Logos. Caragiale, care este Ion+Luca, se întâlnește cu Amin în starea de compromis a Imaginii din Fântâna-Balanță. Acolo, în Imagine, ei se întâlnesc **sintactic**, structurând cosmosul românesc, pe bazele Logos-ului Românesc. Ion+Luca, hibrid de Proiect și Imagine Realizată și Dinamică a Proiectului - NU RÂDE, pentru că este încordat să nu piardă din mâini, din simțuri și din intelect Hăturile Compromisului. Să nu piardă, adică, Deșirarea Lumii. Caragiale-Balanța va fi veșnic CRISPAT, căci el are sisifical rol de mediator permanent, de Atlas încordat în a uni SLAVA-Slavici (al Cerului Subtil al Topicii Constelațiilor Tăcute) cu PĂMÂNTUL, cu ȚĂȚÂNA DE JOS A AXEI POLARE - CREANGA Copacului cu Rădăcini în Cer, Creanga-RĂDĂCINĂ (în Pământ). Și crisparea Compromisului Cosmic al Lojei se face sub îndemnul demigurgice ale Aminului, cuprins de **furor sacer**: aceasta este explicația “furiilor”, “isteriilor” disertative ale lui Eminescu, în loja provizorie din redacția *Timpului* (ca și-n *Scrisori* - EPISTOLELE CĂTRE THULE). În definitiv, nu degeaba se găseau acolo, la *Timpul*: ei erau **complotiștii împotriva TIMPULUI**, cei care compromiteau și anulau TIMPUL (istoric) prin sabotaj sistematic și coerent al logos-ului profan - și amplificare “isterică” a Logos-ului Sacru, sub chipul Cărții Logos-ului Neamului Românesc - **GRAALUL-Carte și Vas-Inimă** a Logos-ului Recuperat Sacral. **Căci Triada Slavici-Eminescu-Caragiale a SCRIS EFECTIV, la Timpul (împotriva Timpului) Cartea-Graal(Gradale) a Logos-ului Resacralizat Românesc.**

Dhikr⁶¹-ul lui Ion Creangă, *Amintiri din copilărie* - începe cu numele de IOAN (părintele Ioan) și se sfârșește cu numele de LUCA (Luca Moșneagul). Cartea sa (Gradale) este pusă sub semnul Balanței-Thule - dintre INTUITIV și IMAGINATIV, dintre Proiectiv și Emergent (Efectiv). Cum hazard nu există (vorba lui V.Lovinescu) decât pentru năuci, este învederat că dhikr-ul lui Ion Creangă este mai complet decât o simplă anamneză: este o combinație (echilibratoare), unică, de ANAMNEZĂ INTUITIVĂ (ioanică) cu TĂLMĂCIREA IMAGINATIVĂ (lucianică) - o întrepătrundere a concomitentului (prezentul evanescent) cu trecutul (illo tempore) eminentamente sacru - până la confuzia sacră supremă: Prezentul Etern al Logos-ului-Amin. În acest sens, a se vedea și relevanța sacral-orfică a Aminului-Eminescu, temelie a **Epocii Mihaelice** în România: în partea a IV-a a dhikr-ului-amintire (parte a supremei sinteze, în anistorie, a Logos-ului Sacru), la p. 219, Mihai scripcariul din Humulești (Humulești fiind numele generic al topos-ului sacru anamnezic, dar, ca evidență sacră epifanică - este și numele secret al lojii iohanice, în care HUMA este transfigurată în CIER (Cieriul Cucului, Cieriul Socolei, din final). Datorită lui Mihai-MIKAËL Lăutarul (Orfeul-Amin, Rifeul din imaginea lui Ianus bifrons=Herbul Prezentului Sacru Nediferențiat-Rearmonizat) se produce starea de SĂRBĂTOARE (de cucerire, pe scara inițiativă, a CIERULUI-cer-Paradis) - sărbătoare spirituală perpetuă a

⁶⁰ - **VERONICA** - de la grec. **BERENIKE**=purtătoare de victorie (**pherein**=a aduce, a purta; **nike**=victorie). Sau: **vera**=adevărată și **eikon**=asemănare, imagine, icoană.

⁶¹ - Cf. p. 7, nota de subsol 19, a lucrării de față.

românilor (viziunea mântuirii spirituale, prin degajarea-dezrobirea finală a Shekinei-Shakti⁶², vertical-ascendent pe axul învăluit de spirală, a lui Kundalini⁶³; spirala învăluiește Sephiroții⁶⁴, Arborele Sephiroților⁶⁵ echilibrați sub semnul Coroanei-Kether: semn al mântuirii Spiritului Românesc).

Vorba sibilinică, prin care se marchează victoria **în act a demersului soteriologic** al Logos-ului-dhikr este rostită chiar de Rădăcina Axei Lumii, Talpa Iadului transfigurată în Sfânta Duminică - **baba** devenită Fecioara Eternă, Potențialitatea Eternă, conținută de MIEZUL FOCULUI, sângele cristic din Potirul Smarandei-Graalul:”Și câte și mai câte nu cânta Mihai lăutariul din gură și din scripca sa răsunătoare, și câte alte petreceri pline de veselie nu se făceau la noi, de-ți părea tot anul sărbătoare (n.n.: nu mai **părea** - ci **era**, efectiv, sub efectul eliberării Shakti-Shekinei, pe traseul ascendent al gunelor, și ajungându-se la epifania de la nivelul sattwic)! Vorba unei babe: <<Să dea Dumnezeu tot anul să fie sărbători și numai o zi de lucru, și atunci să fie praznic și nuntă>>”(n.n.: adică moartea și viața să se confunde în **suspendarea mistică** a Paradisului, unde Copacul Vieții și Morții a rămas neatins de tentațiile luciferic-raționaliste ale lui Adam Protogonos).

Exercițiul criptării limbajului îi este familiar lui Ion Creangă (ca un fel de **defulare** a lucrărilor inițiatic-alchimice asupra Logos-ului Sacru, în zona Operei-Ritual al Aminului) - dar trebuie făcută o distincție netă între încifrarea de mesaje, exercitată în sfera existenței profan-politice - și Ritualul de Descoperire(Dez-Văluire), pentru inițiați, a Templului Logos-ului. Una este păsăreasca paiațelor (“carbonarii” infernali de la 1877...) - și alta este păsăreasca **îngerilor**.

Una este scrisoarea cu substrat profan-politic (joc steril, aproape penibil), către Iacob Negruzzi:

“Stimabile d-le Negruzzi,

Fost-am și la p. rail...și la rop, rop..., și s-au prins că într-un cuget vor mărturisi pentru chir., fiind rasasiați până-n gât de frac...și că pentru chir. Huludețe sunt informați și din partea altora în bine.

Însă n-ar fi rău să mai bateți ferul până-i cald, că știți cum e lumea la noi.

Vă doresc sănătate și iertare de păcate,

Ion Creangă”

(n.n.: de reținut că Iacob Negruzzi era mason cu grad 33 în Loja Marelui Orient al Franței - unde simbolurile și parolele erau la mare cinste) - și cu totul altceva este solemnă și minuțioasă lucrare de descriere a

a-labirintului infernal al inițierii, urmată de

b-conservarea, în registru inițiatic, a victoriei sacrale a Ființei Umane - Adam Protogonos (Logos-ul Reabilitat - finalul **Amintirilor**, mai cu seamă).

Chiar dacă Axa Polară a lumii unește Cerul cu Infernul - Templul nu permite (în funcționarea lui corect-sacrală) catehumenilor (aspiranților la sacralitate) să asiste la misterele profund-inițiatic, până când nu acumulează forța spirituală necesară asimilării “organice”, depline, a energiei transfiguratoare a acestor misterii. Ion Creangă este, în **Amintiri** și **Povești**

⁶² -**Shakti-Şakti**=energia, puterea divină.

⁶³ - **Kundalini**=energie subtilă la baza coloanei vertebrale. ”Şarpele Kundalini toropeşte încolăcit la baza coloanei vetebrale, Când se deşteaptă, se urcă de-a lungul ei, arzând tot ce-I stă în cale, pentru ca să se reverse în finalitatea lui necesară, în **Lotusul cu O Mie de Petale**, din coroana craniului **Sahasrara**=Nimbul Sfinților” – cf. V.Lovinescu, *Creangă și creanga de aur*, CR, Buc., 1989, p. 99.

⁶⁴ - **Sephira**(pl. **sephiro**)=principii universale; aspecte divine (ebr.).

⁶⁵ -**Arborele sephirotic** - reprezentare geometrică, diagramată, a cabaliștilor evrei medievali, prin care se descriau modalitățile în care En Sof (Dumnezeu) se poate manifesta în lumea profană. En Sof se revelează în 10 moduri, prin 10 sephiroturni (Coroana-Kether, Înțelepciunea-Hokmah, Inteligența-Binah, Mila-Hesed, Forța-Geburah, Frumusețea-Tipheret, Victoria-Netzan, Gloria-Hod, Temelia-Iesod, Regatul-Malkuth). Fiecare cerc, limitare sau determinare a En Sof-ului este o **sephira**. Sephiroturnile sunt așezate într-o ordine precisă, fiecare înscrindându-se ca element distinct în structura arborelui cabalistic - imagine a universului unificat, a vieții lui Dumnezeu.

- Preot și Rege. Dar redevine catehumen, obidit și fără sentimentul securității sacrale, devine un Arheu-Caragiale, Demonizant-Savant Entropizant - când se amestecă printre colburi - prefăcut, și el, în fir de colb (ca Făt-Frumos în muscă). Poate că, astfel prefăcut, are (virtual sau real) acces la **tainele celor de jos** - taine fundamentale pentru ulterioara re-urcare a Axei Polare (acesta este cazul lui Caragiale). Dar datoria noastră, de “cronicari” ai Ana-Cronos-ului - Regelui și Preotului IOAN AL CRENGII DE AUR - este să percepem singurul eveniment “Revoluționar” Sacral (dacă transfigurarea supremă poate fi asimilată, într-un limbaj foarte aproximativ, cu o revoluție cosmică, astrală): ÎNVIEREA. Și să așteptăm prefirarea, domoală și sterilă, a capcanelor care premerg “Revoluția” Sacrală, ca simple **răzmerițe entropice**, capcane pentru veghea noastră de evangheliști umili.

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**